

Αετοπετρίτικα

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο
ΚΚΑ
Αριθμός Άδειας
01-4555

Όταν ξεχνάς το
χωριό σου, είναι σαν να
ξεχνάς τον ίδιο σου τον
εαυτό.

Διμηνιαία έκδοση

Νέα

της Αδελφότητας

ΑΕΤΟΠΕΤΡΑ ΔΩΔΩΝΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Γραφεία: Ελ. Βενιζέλου 91, 2ος όροφος - ΤΗΛ.-FAX: 210-4224262 Τ.Κ.185 34, Πειραιάς
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2023 - Έτος 34ο - Αρ. φύλλου 218 - Τιμή φύλλου 0,01 ευρώ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ Ετήσιας Χοροεσπερίδας

Το Σάββατο 13 Ιανουαρίου 2023 η Αδελφότητα προσκαλεί όλους τους Αετοπετρίτες και τους φίλους της στην Ετήσια Χοροεσπερίδα της, που θα πραγματοποιηθεί στην αίθουσα δεξιώσεων BELVEDERE (οδός Χαριλάου Τρικούπη 7, Περιστέρι)

Ώρα προσέλευσης: 9.00 μ.μ.

Σας περιμένουμε για να διασκεδάσουμε όλοι μαζί με την κομπανία του **Τάσου Μαγκλάρα**.

Για το Δ.Σ.

Ο Πρόεδρος Νικόλαος Γ. Ζέκης Η Γενική Γραμματέας Δήμητρα Γ. Μάνου

*Τιμή πρόσκλησης: **30 ευρώ** (προσφορά προς την Αδελφότητα) (περιλαμβάνει ορεκτικά, κυρίως πιάτο, σαλάτες, κρασί, αναψυκτικό, γλυκό)

ΕΚΤΑΚΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Ο Πρόεδρος του Δ.Σ. της Αδελφότητας με την έγκριση των υπόλοιπων μελών αποφάσισε την σύγκληση Έκτακτης Γενικής Συνέλευσης την Τετάρτη 24 Ιανουαρίου 2024 και ώρα 18:30 στα γραφεία της Αδελφότητας, Ελευθερίου Βενιζέλου 91 στον Πειραιά, με θέμα συζήτησης την αξιοποίηση της ακίνητης περιουσίας της Αδελφότητας και τη δυνατότητα αλλαγής χρήσεως-εκμετάλλευσης του Αρτοποιείου.

Ο Πρόεδρος Νικόλαος Γ. Ζέκης

Η Γενική Γραμματέας Δήμητρα Γ. Μάνου

Πανηγύρι του Αγίου Δημητρίου

Λόγος Προέδρου Αδελφότητας στο Πανηγύρι του Αγίου Δημητρίου

Αγαπητοί συγχωριανοί, είναι τόσο όμορφα, όταν τόσο κόσμος βρίσκεται εδώ σήμερα, για να γιορτάσει μαζί μας αυτήν την τόσο σημαντική για την Αετόπετρα γιορτή, στη μέση του φθινοπώρου. Με την πρωινή Θεία Λειτουργία γιορτάσαμε ξανά σήμερα τη μνήμη του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου του Μυροβλήτη και συμφωνούμε όλοι, νομίζω, στο ότι η σημερινή ημέρα είναι ημέρα μνήμης. Η Επέτειος του ΟΧΙ της 28ης Οκτωβρίου αυτό ακριβώς μας ξυπνά: τη μνήμη. Θυμόμαστε σήμερα και τιμούμε για άλλη μια φορά τους αγώνες των προγόνων μας. Παρά την απαίτηση των Ιταλών για τη διέλευσή τους από την Ελληνοαλβανική μεθόριο, οι Έλληνες αντέδρασαν σθεναρά και με το Έπος του 1940 κατάφεραν να διεκδικήσουν τη δική τους θέση στην Ιστορία. Εδώ, στα δικά μας χώματα, οι δικοί μας ήρωες, φύλαξαν

Θερμοπύλες αφιερώνοντας τη ζωή τους. Η προτομή του ανθυπολοχαγού Θεοχάρη Μηλιώνη και το Μνημείο των Ηρώων μας το μαρτυρούν περίτρανα αυτό.

Σαν σήμερα, λοιπόν, και κάθε χρόνο, δημιουργούνται μνήμες, εικόνες και βιώματα σε όλους μας. Είναι κάτι που έχουμε πολύ ανάγκη αυτές τις μέρες, καθώς η επαφή με τη φύση και το χωριό μας αποτελεί βαθύτατη προσδοκία, ηρεμία, ενότητας και ζωντάνια.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3

Ευχές της Αδελφότητας

Η Αδελφότητά μας εύχεται σε όλους τους Αετοπετρίτες και τις οικογένειές τους Χρόνια Πολλά, καλά Χριστούγεννα. Η Γέννηση του Θεανθρώπου ως αποτελέσει για όλους μας σημείο αυτογνωσίας, αυτοβελτίωσης και ανανέωσης με προσδοκία την ελπίδα, το σθένος, την ψυχική ανάταση και την αναγέννησή μας.

Με χαρά να υποδεχτούμε όλοι μαζί το Νέο Έτος. Ας φέρει αυτό στον καθένα μας τη δύναμη και τα κίνητρα εκείνα για την πρόοδο και την ευημερία του τόπου μας και της κοινωνίας, όσο μικρή ή μεγάλη κι αν είναι.

Ας δώσουμε τη δυνατότητα στον εαυτό μας να πραγματοποιήσουμε στόχους που συλλογικά έχουμε ανάγκη και που ξεπερνούν το σκληρό πυρήνα της ατομικότητάς μας.

Το χωριό μας μέσα από τα μάτια του υπουργικού κόσμου

Υπάρχουν κάποια μέρη που είναι κάτι πολύ παραπάνω από απλές γεωγραφικές τοποθεσίες. Είναι μνήμες, μυρωδιές, συναισθήματα και ρίζες, τις οποίες όσο μακριά και να πας τις κουβαλάς πάντα μέσα σου και στις οποίες έχεις πάντα την ανάγκη να επιστρέφεις. Για μένα, ένας τέτοιος τόπος είναι η Αετόπετρα. Ένα μικρό χωριό στο Δήμο Ζίτσας, αλλά ένα σημαντικό κομμάτι στις αναμνήσεις μου και στην καρδιά μου. Ένας μικρός Ηπειρώτικος οικισμός, στον οποίο θυμάμαι όμορφα Σαββατοκύριακα με την οικογένειά μου, ανάμεσα σε ανθρώπους φιλόξενους. Ένα μέρος που πάντα νοιάζομαι και με κάθε ευκαιρία επισκέπτομαι. Η Αετόπετρα αποτέλεσε μέρος των παιδικών μου χρόνων, καθώς ο πατέρας μου ήταν εκεί ιερέας για πολλά χρόνια. Θυμάμαι ακόμα τους όμορφους περιπάτους, τα αιωνόβια δέντρα, τα παιχνίδια στο προαύλιο της εκκλησίας, τους ζεστούς κατοίκους που πάντα σου μιλούσαν με αγάπη αλλά και το παραδοσιακό πανηγύρι της Αγίας

Η Υφυπουργός με τον Πρόεδρο της Αδελφότητας

Παρασκευής. Πώς να ξεχάσω το πανηγύρι στην πλατεία του χωριού, το καζάνι με το φαγητό που μαζεύονταν οι χωριανοί για να φτιάξουν, τα παιδιά που έρχονταν πάντα από την Αθήνα για να χορέψουν όλα μαζί στο πανηγύρι! Χαρούμενες και όμορφες στιγμές... Για μένα η Αετόπετρα είναι κάτι παραπάνω από ένα

ακόμη χωριό της εκλογικής μου περιφέρειας. Η ομορφιά της φύσης συναντά την αγάπη για έναν τόπο γεμάτο μνήμες και συναισθήματα. Γι' αυτό όσα χρόνια κι αν περάσουν θα εξακολουθεί να αποτελεί κομμάτι της καρδιάς και της «ταυτότητάς» μου. Πάντα θα θυμάμαι την Αγγελική, τον Βασίλη, τη Στάθω, τον Αποστόλη, τον Γιώργο, τον Νίκο, τη Βασιλική, τον Πέτρο, τον Χρήστο και τόσους άλλους (αν και μερικοί δυστυχώς δεν είναι πια ανάμεσά μας).

Γράφω αυτές τις σκέψεις με αφορμή μια τυχαία συνάντηση με τον πρόεδρο της Αδελφότητας και τις θύμησες που ανταλλάξαμε. Και ενόψει των εορτών που έρχονται, θέλω να ευχηθώ από καρδιάς οι άγιες μέρες να φέρουν υγεία, ευτυχία και χαρά και όλοι να έχουμε δίπλα μας αγαπημένα πρόσωπα. Και ο καινούριος χρόνος να είναι γεμάτος με όμορφες στιγμές, πολλά χαμόγελα, αλήθεια και φως!

Καλά Χριστούγεννα σε όλους!!

Μαρία - Αλεξάνδρα Κεφάλια,
Υφυπουργός Κοινωνικής Συνοχής και
Οικογένειας, Βουλευτής ΝΔ Ιωαννίνων

Κάλαντα του Χορευτικού Αετόπετρας στην Υφυπουργό

Την Πέμπτη 21 Δεκεμβρίου το Χορευτικό της Αετόπετρας εκπροσωπώντας την Πανεπειρωτική Συνομοσπονδία Ελλάδας βρέθηκε στο Υπουργείο Κοινωνικής Συνοχής & Οικογένειας στην Ηπειρώτισσα Υφυπουργό για θέματα Ισότητας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων κ. Μαρία-Αλεξάνδρα Κεφάλα για τα καθιερωμένα κάλαντα. Ακολούθησαν χοροί και τραγούδια αντιπροσωπευτικοί της περιοχής μας με την συμμετοχή και της Υφυπουργού.

Χρόνια Πολλά με πολλά ταξίδια στην πατρίδα μας, ήταν η ευχή όλων! Και του χρόνου...!

Η Υφυπουργός κ. Μ. Κεφάλα με μέλη του Χορευτικού Αετόπετρας

Τα κάλαντα στην Βουλή

Ο Πρόεδρος της Βουλής κ. Κ. Τασούλας με μέλη της Π.Σ.Ε. Ανάμεσά τους δεξιά ο Πρόεδρος της Αδελφότητάς μας

Κάλαντα στον

Πρόεδρο της Βουλής

Ο Σύλλογος Ζαγορισίων, με χοροδιδασκάλισσα την Αετοπετρίτισσα Εμμανουέλα Γεωργούση και τη συμμετοχή των συγχωριανών μας Κώστα και Σπύρου Βουρεκά, Μαρίας και Ελένης Λαυρέντζου, Θωμά, Ευάγγελου, Πέτρου και Θωμαΐδας, των μικρών εγγονιών του Θωμά Λαυρέντζου, έψαλε τα κάλαντα και παρουσίασε παραδοσιακούς χορούς την Παρασκευή 22 Δεκεμβρίου στον Πρόεδρο της Βουλής κ. Κωνσταντίνο Τασούλα. Στην ίδια εκδήλωση, αμέσως μετά, παραβρέθηκε αντιπροσωπεία της Πανεπειρωτικής Συνομοσπονδίας, στην οποία συμμετείχε ως μέλος του Δ.Σ. ο Αετοπετρίτης Νίκος Ζέκης. Τα κάλαντα έψαλλε η χορωδία της ΠΣΕ και χόρευσε ο σύλλογος Ηπειρωτών Ιλίου.

Μη αποδεκτή παραίτηση

Με έκπληξη και στενοχώρια, το Δ.Σ. της Αδελφότητας έλαβε γνώση της πρόθεσης του εξαιρετικού μέλους του και αγαπητού φίλου μας Βασιλή Μάνου να παραιτηθεί, για τους λόγους που λεπτομερώς αναφέρει με ανάρτησή του στο site της Αδελφότητας την 31-10-2023. Όλα τα μέλη του Δ.Σ. και φίλοι του Βασιλή γνωρίζουμε την σπάνια ευαισθησία του σε ζητήματα που αφορούν στις ασύμμετρες και αδικαιολόγητες πολλές φορές αντιδράσεις συγχωριανών μας σε επιλογές του Δ.Σ., ασκώντας μη δημιουργική κριτική, με σκοπό τη στείρα στηλίτευση του έργου μας. Βεβαίως και είμαστε ανοιχτοί σε καλόπιστη κριτική, προς όφελος πάντα του χωριού μας, η οποία όμως να γίνεται με σεβασμό προς την ανιδιοτελή προσπάθεια που κάνουμε να κρατήσουμε ζωντανό τον τόπο των προγόνων μας, χωρίς προσβολές και απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς,

που μόνο ζημιά κάνουν και τίποτα δεν προσφέρουν στον άνισο αγώνα μας να διατηρήσουμε την παράδοση του χωριού μας, προσαρμοζόμενοι ταυτόχρονα στα σύγχρονα δεδομένα, ώστε να προσελκύσουμε και τη νέα γενιά να τη συνεχίσει στο μέλλον. Το Δ.Σ. θα συνεχίσει να πορεύεται με γνώμονα το συμφέρον της Αδελφότητας και του χωριού μας, με την ευχή να συνδράμουν στο Έργο μας όσο το δυνατόν περισσότεροι συγχωριανοί μας που μοιράζονται μαζί μας το όραμά μας. Στον αγώνα μας αυτό δεν περισσεύει κανένας, πολλώ δε μάλλον ο Βασιλής μας, που είναι πάντοτε "στις επάλξεις" της συνεχούς προσφοράς του προς την Αδελφότητα και οι υπηρεσίες του είναι ανεκτίμητες. Ως εκ τούτου, θεωρούμε ότι η παραίτησή του δεν μπορεί να γίνει δεκτή από το Συμβούλιο της Αδελφότητας.

Για το Δ.Σ.

Παρασκευή (Βιβή) Παππά

Ενημέρωση σχετικά με το Αρτοποιείο της Αδελφότητας

Αγαπητοί συγχωριανοί, Το Δ.Σ. της Αδελφότητας σας ενημερώνει, σχετικά με το χρέος από οφειλόμενα μισθώματα του κ. Κωνσταντίνου Παππά, πρώην μισθωτή του φούρνου της Αδελφότητας, ότι, μετά από σχετική νομική έρευνα στην περιουσιακή του κατάσταση, έχει διασφαλιστεί η καταβολή της οφειλής αυτής στο μέλλον, δια της εμπράγματης εξασφάλισης της Αδελφότητας σε ακίνητό του το οποίο βρέθηκε κατά την νομική έρευνα. Η χρονική στιγμή ικανοποίησης της απαιτήσεως της Αδελφότητας δεν μπορεί να προσδιοριστεί με

ακρίβεια για δικονομικούς λόγους που το Δ.Σ. δεν κρίνει απαραίτητο να αναφερθούν εν προκειμένω, λόγω νομικής περιπλοκότητας, το μέλος όμως του Δ.Σ. Παρασκευή Παππά μπορεί ως έκ της επαγγελματικής του ιδιότητας, να παράσχει διευκρινίσεις σχετικά με το θέμα αυτό σε οιονδήποτε συγχωριανό μας τυχόν ενδιαφέρεται. Οι προσπάθειες είσπραξης του οφειλόμενου ποσού στο συντομότερο δυνατό χρόνο, θα συνεχιστούν από το Δ.Σ. στο μέτρο του νομικά και πραγματικά εφικτού, ώστε να εκπληρώνονται απρόσκοπτα οι σκοποί της Αδελφότητας.

Μελέτη αντικατάστασης δικτύου ύδρευσης

Μελέτη αντικατάστασης του δικτύου ύδρευσης της Αετόπετρας προγραμματίζει για την καινούργια χρονιά ο Δήμος Ζίτσας, όπως ενημερωθήκαμε δια στόματος του Δημάρχου κ. Μιχάλη Πλιάκου. Το υφιστάμενο δίκτυο χρήζει αντικατάστασης γι' αυτό και προγραμματίζεται η εκπόνηση σχετικής μελέτης.

Κοινωνικά

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

- Στις 13/7/23 στο ΡΕΑ γεννήθηκε αγοράκι με γονείς τους **Νικόλαο Τάσου Ζέκη** και **Έγκλε Λιτβιναιτε**
- Η **Αθανασία Πανταζή** κόρη του Βασιλή και της Ιωάννας Πανταζή γεννήσε **κοριτσάκι** στις 20/10/2023 στην Αθήνα
Το Δ.Σ. καλωσορίζει τα νεογέννητα αετοπετρίτοπούλα και εύχεται υγεία και ευτυχία.

ΠΕΝΘΗ

- Απεβίωσε στις 28/11/2023 η **Βασιλική Τσαμπούρη - Κουρή**, η οποία είχε διατελέσει Γενική Γραμματέας και Σύμβουλος της Αδελφότητάς μας. Μια γυναίκα υπεράξια της Κοινωνίας. Η Εξόδιος Ακολουθία τελέστηκε στο 2^ο Νεκροταφείο Αθηνών.
- Απεβίωσε την Κυριακή 17/12/2023 πλήρης ημερών (ετών 93) ο **Γρηγόρης Γεωργ. Μάνος** σύζυγος της Δήμητρας Μάνου (γένος Ζέκη). Η Εξόδιος ακολουθία τελέστηκε την Τετάρτη 20/12/2023 στον Ι.Ν. Αγίου Γερασίμου στο Νεκροταφείο Σχηστού Σκαραμαγκά.
Το Δ.Σ. εκφράζει τα ειλικρινή του συλλυπητήρια στους οικείους τους.

ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ

Η **Βιολέττα-Κων/να Μπούχλα**, δισεγγονή του Κωνσταντίνου Ν. Λώλη πέτυχε 9^η με 19.500 μονάδες στην Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.
Το Δ.Σ. τη συγχαίρει για την επιτυχία της και εύχεται καλές σπουδές.

ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ

Για τον θάνατο της Βασιλικής Κουρή, το γένος Χαριλάου Τσαμπούρη, εκφράζουμε προς τον σύζυγό της Απόστολο, στον υιό της και τα εγγόνια της τα θερμά μας συλλυπητήρια.
Οικογένεια Ευαγγέλου Βουρεκά

ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡ-ΓΙΩΡΓΟ ΜΑΣ

Στις 12-12-2018 σε ηλικία 87 ετών ταξίδεψε στο φως ένας μεγάλος «Αετοπετρίτης». Δεν καταγόταν από την Αετόπετρα αλλά κατείχε αυτόν τον τίτλο δικαιωματικά. Ήταν ο μάγος του αντιμόνιου, που στο τυπογραφείο του στη Γερανού 7, κάτω από την Ομόνοια, από το 1986 μέχρι τα πρώτα μετά το 2000 χρόνια που η κλασσική τυπογραφία πέρασε στην ψηφιακή φωτοσύνθεση, τυπωνόταν η εφημερίδα της Αδελφότητας. Σήμερα η εφημερίδα στοιχειοθετείται ηλεκτρονικά από τον γιο του αείμνηστου κυρ Γιώργου Χαλκιόπουλου, τον Τάσο, και τυπώνεται/διπλώνεται σε συνεργαζόμενο τυπογραφείο.

Συνεργάστηκε επί 15 σχεδόν χρόνια με πολλούς προέδρους και μέλη των ΔΣ της Αδελφότητας. Μας ήξερε όλους με τα μικρά μας ονόματα, ήξερε τα πάντα για το χωριό και τους κατοίκους, την Αδελφότητα, τις γκρίνιες, τα βάσανα, τα επιτεύγματα και τα φαρμάκια των ΔΣ κλπ. Ανησυχούσε όταν αργούσαμε να του πάρουμε την ύλη για την διμηνιαία έκδοση, προσπαθούσε πάντα να μας βγάλει ωραίο φύλλο, συμμετείχε στη διατύπωση των κειμένων και στο «μάρμαρο» (το τεράστιο μαρμαρίνο τραπέζι όπου συνέθετε τις σελίδες) έδινε ρεσιτάλ με το δημοσιογραφικό και τυπογραφικό ταλέντο του. Βέβαια δεν έλειψαν οι κόντρες, οι εντάσεις και οι αντιπαραθέσεις για κείμενα και κασέ.

Ήταν φοβερός τροβαδούρος (τον είχα ακούσει με την κανταδοπαρέα του σε ταβέρνα της Γλυφάδας), φανατικός Παναθηναϊκός (ήταν εκδότης της εφημερίδας Παναθηναϊκά Νέα 1959-1992) και είχε απίστευτες γνώριμιες με εκατοντάδες φιλάθλους, επιχειρηματίες και δημόσια πρόσωπα.

Αιωνία η μνήμη του

ΣΤΑΘΗΣ ΠΑΠΠΑΣ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ προς άμεση χρήση ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟ

ιδιοκτησίας της Αδελφότητάς μας, στην οδό Ελ. Βενιζέλου 91, Τ.Κ.18534, Πειραιάς.

Για περαιτέρω πληροφορίες παρακαλούμε επικοινωνήστε με οποιοδήποτε μέλος του Δ.Σ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ανακαινισμένη τακτοποιημένη κατοικία στο κέντρο της Αετόπετρας. Λεπτομέρειες στο τηλέφωνο: 6937559965

ΑΕΤΟΠΕΤΡΙΤΙΚΑ ΝΕΑ
Ιδιοκτήτης
Αδελφότητα Αετόπετρας
Δωδώνης Ηπείρου
Ελ. Βενιζέλου 91
185 34,, Πειραιάς
τηλ.-fax: 210-4224262

Εκδότης:
Ο Πρόεδρος της Αδελφότητας Νικόλαος Ζέκης
Τοσίτσα 14
Ηλιοπούλη
τηλ. 210 9737445

αποστολή συνεργασιών & κειμένων ηλεκτρονικά: klonodesign@gmail.com
Σχεδιασμός: Α. Χαλκιόπουλος

Πανηγύρι του Αγίου Δημητρίου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 1

Ο καθένας από το πόστο του, ο καθένας με τον τρόπο του, προσφέρουμε όλοι σε αυτό το χωριό που τόσο αγαπάμε και που μας μεγαλώνει με τη δύναμη και την αύρα του.

Το καλοκαίρι στο 10ήμερο των εκδηλώσεων με αφετηρία το Πανηγύρι μας της Αγίας Παρασκευής γεμίζει η ψυχή μας. Και τώρα με τη βοήθεια του Δήμου, που μας τοποθέτησε το στέγαστρο, καταφέρνουμε αυτή τη γιορτινή μέρα της 28ης Οκτωβρίου να την ευχαριστηθούμε με το ημερήσιο Πανηγύρι μας.

Με αφορμή αυτό ευχαριστούμε τον Δήμο και για τα καινούργια παράθυρα και κουφώματα στον χώρο του Σχολείου μας, τα οποία είναι σχεδόν έτοιμα, ενώ ολοκληρώθηκε και το βάψιμο στους εσωτερικούς χώρους.

Ευχαριστούμε την Εκκλησιαστική Επιτροπή που προετοίμασε τον Ναό του Αγίου Δημητρίου κατάλληλα, ώστε να νιώθουμε κατάλυξη στον τόπο μας. Θα είδατε και το έργο που έγινε με χρήματα των προσφορών μας. Υπάρχει άλλωστε πάντοτε ιδιαίτερη μέριμνα και φροντίδα για τα ξωκκλήσια του χωριού μας, που οι οικογένειες των προγόνων μας αφιέρωναν σε κάποιον Άγιο προστάτη τους.

Ιδιαίτερες ευχαριστίες οφείλουμε στον συγχωριανό μας κ. Θεμελή, ο οποίος μας προσέφερε 1000 ευρώ για την εκκλησία του Αγίου Νεκταρίου. Εκεί, το πρωί, μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας στον Άγιο Δημήτριο τελέστηκε μνημόσυνο στην μνήμη των γονέων του.

Στην προσπάθεια αυτή της συντήρησης του Αγίου Νεκταρίου μας βοήθησαν πολύ και ο Γιώργος Μηλιώνης με τον Στάθη Παππά, τους οποίους και ευχαριστούμε.

Πιο θερμές ευχαριστίες όμως οφείλονται στον απερχόμενο Τοπικό Πρόεδρο Αετόπετρας τον αξιότιμο κ. Σταύρο Λώλη για τις υπηρεσίες του και για την αγάπη του για το χωριό την τελευταία πενταετία. Ξέρουμε ότι εργάστηκε ακούραστα και προσπάθησε πολύ με τον τρόπο του να πετύχει το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα για το χωριό και τους κατοίκους του. Είμαστε σίγουροι ότι τον δρόμο αυτόν θα ακολουθήσει και ο νεοεκλεγείς Τοπικός μας Πρόεδρος, ο αγαπητός κ. Δημήτριος Π. Μπάτσος, στον οποίο ευχόμαστε καλή θητεία και καλή επιτυχία στο δύσκολο έργο του. Ως Αδελφότητα υποσχόμαστε και δεσμευόμαστε ότι από κοινού θα προσπαθήσουμε για το καλό του χωριού μας.

Σημαντικό είναι να δούμε τι γίνεται, όταν η αυλαία πέσει και όταν τα φώτα κλείσουν από τις γιορτές και τα πανηγύρια μας.

Τι γίνεται στο χωριό, τι γίνεται στη ζωή των κατοίκων εδώ; Η απάντηση ίσως είναι: ό,τι σε όλα τα χωριά της Ελλάδας, ερημιά και εγκατάλειψη. Η Αδελφότητα, θέλοντας να βάλει ένα λιθαράκι για την αποτροπή της περαιτέρω ερημοποίησης και να αντιστρέψει αυτό το κλίμα και έχοντας ως σημείο αναφοράς τη δυναμική που έχει πλέον αποκτήσει ετούτος ο τόπος και η Αδελφότητα -και το βλέπετε όλοι αυτό σήμερα- καλεί όλους τους Αετοπετρίτες που ενδιαφέρονται να συνδράμουν. Τους παροτρύνουμε να ετοιμάσουν τα σπίτια τους, ώστε αυτά να χρησιμοποιηθούν ως ενοικιαζόμενα καταλύματα, όχι μόνο την περίοδο του πανηγυριού αλλά όλο και περισσότερες μέρες του χρόνου. Σε αυτήν την κατεύθυνση, μεγάλος αρωγός πρέπει να είναι εφεξής η συνεργασία μας με τον Τοπικό Πρόεδρο κ. Δημήτρη Μπάτσο και φυσικά με τον Δήμο Ζίτσας. Το ενδιαφέρον και η συνεισφορά του Δημάρχου μας κ. Μιχάλη Πλιάκου προς το χωριό μας αποτελεί την καλύτερη εγγύηση συνεργασίας και αλληλο-υποστήριξης.

Παράλληλα για να εξασφαλιστεί η συνέχεια και η διατήρηση της ιστορίας της Αδελφότητας, προχωράμε όπως σας είχαμε προαναγγείλει, στην δημιουργία ψηφιακής εφαρμογής-πλατφόρμας με χρήματα που καταφέραμε και εξασφαλίσαμε μέσω του Προέδρου της Βουλής και Ηπειρώτη κ. Κωνσταντίνου Τασούλα αλλά και στην ψηφιοποίηση του ιστορικού από το 1901 αρχείου μας. Αυτό έχει ξεκινήσει να υλοποιείται και ευελπιστούμε ότι μέχρι το πέρας του Απριλίου θα έχει υλοποιηθεί τουλάχιστον η εφαρμογή.

Κλείνω και αστεειέμενος θέλω να πω ότι μερικές φορές τα λόγια χρειάζονται για την καλλιέργεια

κλίματος, ώσπου να αρχίσει το πανηγύρι. Ωρα λοιπόν να αρχίσουμε το γλέντι.

Σας ευχαριστώ πολύ που κάνατε όλοι την προσπάθεια να είστε εδώ, για να γιορτάσουμε μαζί και να ζωντανέψουμε τον τόπο μας.

Ευχαριστούμε από καρδιάς:

- Τους Γάρδα Νίκο, Χρυσοστομίδα Τάσο και Κουτσουδάκη Τάκη που μαγειρεύσαν το παραδοσιακό μας κριθαράκι και τους γίγαντες
- Τις Μάντζιου Καλλιρρόη-Μυλωνά Αγγελι-

Έξω από τον Άγιο Δημήτριο, μετά τη Θεία Λειτουργία

κή-Τριανταφύλλου Δώρα που ετοίμασαν τις πίτες που πρόσφερε η Αδελφότητα στην Εκκλησία,

- Τον Καρανάση Κρεμμύδα για τις πίτες που προσφέρθηκαν στο μεσημεριανό τραπέζι
- Την οικογένεια Θεοδώρου Παππά που προσέφερε τους άρτους για την αρτοκλασία στην εκκλησία και τους γίγαντες του πανηγυριού.
- Τον Κοσμίδα Δημήτρη για τα γλυκά της Εκκλησίας.
- Τον Νούση Χρήστο του Αντώνη για το γλυκό του κουταλιού και το τσίπουρο στην Εκκλησία.
- Την Κολιού Χρυσανθή από την Πρέβεζα για τα 150 κωκάρια και μακαρόν που προσφέρθηκαν στο πανηγύρι.
- Τον Ζέκη Δημήτρη για τα μελομακάρονα και κουραμπιέδες.
- Τον Μάτσικα Αλέξανδρο από τα Κτίσματα Πωγωνίου που μας εξασφάλισε για 2^η χρονιά τους προβολείς και τα φώτα για το στέγαστρο.
- Τον Γιάννη Γλυκό, την Κόλλια Δώρα, την Γωγώ Μάνου-Μηνιώτη, την Μαρία Θ. Παππά, την Τζαβάρα Ιωάννα, την Τριανταφύλλου Δώρα για την πολύτιμη βοήθειά τους στην τακτοποίηση και το μάζεμα του χώρου.
- Όλη τη νεολαία, και ιδιαίτερα τα παιδιά της Χορευτικής Ομάδας του Λυκείου Ελληνίδων Αθηνών για τη συνολική προσφορά της.

Η ορχήστρα μας αποτελείται από τον: Μιχάλη Μπραχόπουλο στο Κλαρίνο Γιάννη Φάκο στο Τραγούδι Γιάννη Κωσταδήμας στο Λαούτο Ηλίας Γραμματικός στο Ντέφι Κωνσταντίνος Μπραχόπουλος στο Βιολί Βαγγέλη Μπραχόπουλο στο Κλαρίνο

Ευχαριστούμε πολύ όλους όσους παρευρίσκειστε εδώ.

Ανάμεσά μας:

Ο επικεφαλής της Αντιπολίτευσης του Δήμου Ζίτσας και Δημοτικός σύμβουλος Σπύρος Πάικας μαζί με τον νεοεκλεγέντα στο Δ.Σ. Βασίλη Χαρλά, η υπεύθυνη Δημ. Σχέσεων της Ομοσπονδίας Αδελφότητων Καλαμά Στασινή Λέκκα από Κορνόραχη, ο Πρόεδρος της Αδελφότητας Ηπειρωτών Νέας Μάκρης-Ραφήνας-Μαραθώνα-Πικερμίου Δημήτρης Βασιλείου, η νεοεκλεγείσα Πρόεδρος της Αδελφότητας Ζελίστας Βίκυ Μηλιώνη, η Γ.γ. της Αδελφότητας Λιππιωτών Λάκκας Σουλίου Ελένη Ντάσιου, η Γ.γ. και Έφορος Πολιτισμού της Γρανιτισπούλας Κική Σιόμπολα και Μηλίτσα Σιουλή, η Διοικητικό Μέλος του Λυκείου των Ελληνίδων Ζωή Σταματούκου, ο Ταμίας του Πολιτιστικού Συλλόγου Αγιάσμου Βοίου Κοζάνης Γιώργος Αθανασιάδης, η Πρόεδρος της Nomads Urbans Βίκυ Σπανοβαγγέλη.

Αετόπετρα ή το αληθές χρονικό μιας άγνωστης επιθυμίας

του Κωνσταντίνου Αρζυράκου, μέλους της Χορευτικής Ομάδας του Λυκείου των Ελληνίδων Αθηνών

Η πρόταση ετέθη επί τάπητος από τον Νίκο Ζέκη σαν κεραυνός εν αιθρία και το τηλεσίχραφο έλεγε: « Αετόπετρα στις 28 του Οκτώβρη ». Το timing εξαιρετικό κι ο εσμός μας "ψημένος", σαν αυτό ακριβώς να ζητούσε εκείνη τη στιγμή. Προϊόντος του χρόνου όλα κανονίστηκαν και δεν έμενε παρά να εξορμήσουμε για τα ορεινά της Ηπείρου.

Μέλη της Χορευτικής Ομάδας του Λυκείου Ελληνίδων Αθηνών στην Αετόπετρα

Το ταξίδι ήταν απαιτητικό κι ως εκ τούτου κάποια άτομα εξ' ημών ξεκινήσαμε νωρίς το μεσημέρι. Οι πολλές ώρες της διαδρομής και το απρόοπτο συμβάν μιας -φαινομενικά μόνο- αδιάφορης, ελαφρώς ανηφορικής, στροφής, όπου το λεωφορείο "κόλλησε" και δεν μπορούσε να στρίψει, υπερκεράστηκαν με τις ιστορίες που μοιράστηκαν μαζί μας οι Αετοπετρίτες με τους οποίους συνταξιδεύαμε αλλά και με το τραγούδι της κυρίας Βασιλικής Ασπασίδου το γένος Ζέκη, που, εκτός από επιμορφωτικό και ψυχοπαιδαγωγικό, ήταν πρωτίστως συζητητικό καθώς η μελίχια φωνή της καταλάγιαζε την αγωνία του ερεβώδους τοπίου. Τούτα, από κοινού με τη μουστάδα και το φιλόβορο διαμόρφωσαν το προοίμιο για ό,τι θα ακολουθούσε την επομένη και μας συνόδευσαν μέχρι την άφιξη μας στο αχανές παλάτι που θα διαμέναμε, το σπίτι της Κας Ρόζας του Τσαμπούρη. Το βράδυ κύλησε με συζήτηση και ζωνριμίες στο καφενείο-ταβέρνα-μπακάλικο-ξενώνα(!!) του χωριού και έληξε με ατέρμονο ζέλιο το οποίο ακολούθησε την άφιξη και το καλωσόρισμα της υπόλοιπης παρέας.

Η νύχ της ευλόγως αδημονούμενης ημέρας προκάλεσε την απνία μας κι η πάλη αυτή μας βρήκε στον έμπλοκο κόσμο Άγιο Δημήτριο, η λειτουργία του οποίου αποτέλεσε τον σηματορώ του πανηγυριού. Εδέσματα και άρτος κέρασαν τον κόσμο, στεφάνια κατατέθηκαν στη μνήμη των πεσόντων και όλοι μαζί φάλαμε τον Εθνικό Ύμνο. Ακολούθησε ένα καλτ έπος που θα ζήλευαν και οι Monty Python με την παρέλαση (στην οποία συμμετείχαμε κι εμείς), με την οποία καταλήξαμε στο προαύλιο του (κλειστού εδώ και χρόνια) σχολείου, όπου και θα λάμβανε χώρα το πανηγύρι. Όλος ο κόσμος βοηθούσε στις ετοιμασίες: τραπέζια μεταφέρονταν και στρώνονταν, φαγητά μαγειρεύονταν, φώτα κι όργανα στήνονταν για να πλαισιώσουν το ολοήμερο -και οριακά μεταμεσονύχτιο- τζερτζελο. Αυτή η ψυχοπνευματική σύνδεση των ανθρώπων, η μέθεξη, η πρακτική αναζωόριση του ότι έχουν κάτι κοινό ώστε να βοηθούν άοκνα ολημερίς για τις ανάγκες και τους σκοπούς του γλεντιού, πραγματώνοντας ένα αδιαίρετο όλον βγαλμένο απ' τα πιο ορραστικά όνειρα του Μαρξ, ήταν κάτι το μοναδικό. Πλέον ο κόσμος είχε πληθύνει. Η γιορτή ξεκίνησε, μαζί το φαί και το πιετό, ο χορός και το τραγούδι. Όλος ο κόσμος συμμετείχε στην ιεροτελεστία αυτή, παρέα με τους εξαιρετικούς μουσικούς. Ο Ήλιος βασίλευε, η μέρα σωνόταν και το γλέντι όλο και φούντωνε. Η χαλάρη της φύσης και η βοή των ανθρώπων και των οργάνων έπλεκαν ένα υπερβατικό υφαντό, ένα βαυκαλίμα αένανης πληρότητας ρεαλιστικά ανεραμίστητος. Η βραδιά έκλεισε εξαιρετικά με την υπόσχεση για ανανέωση του ανταμώματος.

Η βιωμένη εμπειρία με την οποία φύγαμε απ' την Αετόπετρα ήταν υπέρ το δέον αναζωογονητική. Η φύση, το φαγητό, το ποτό, ο χορός, τα τραγούδια και τα παρατάραζουδα συνετέλεσαν στην δημιουργία κάτι πολύ ωραίου, που μένει ζωντανό διατρώνοντας μία εναλλακτική, έστω φευγαλέα, πτυχή του ζην. Η Αετόπετρα, οι άνθρωποι της απέδειξαν πως με καλή διάθεση και παρέα προκύπτουν όμορφα πράγματα.

Αντί επιλόγου: Νίκο Ζέκη σε ευχαριστούμε για όλα. ΥΓ. Τρομερό ζιουβέτσι.

“Δυστυχώς ψάχνουμε στα κλαδιά, αυτό που βρίσκεται μόνο στις ρίζες”

(αφιέρωμα στην παράσταση «Αλησμόνω και Χαίρομαι», η οποία παρουσιάστηκε στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών)

της Χρυσουγής Κολιού, δικηγόρου

Στο ερώτημα που θέτει η σημερινή εποχή κατά πόσο είμαστε ή νιώθουμε Έλληνες ή Ευρωπαίοι, οι άνθρωποι τουλάχιστον της νεότερης γενιάς, τείνουν να απορρίπτουν και τις δύο εκδοχές δηλώνοντας ότι είναι πολίτες του κόσμου.

Το φαινόμενο δεν είναι καινούριο. Το ερώτημα Έλληνα ή Ευρωπαίος ανάγεται ήδη στα χρόνια του Κοραή. Κοινός τόπος η διαπίστωση πως, μετά την Τουρκοκρατία και τους επαναστατικούς χρόνους, έπρεπε να καταστεί η Ελλάδα μέλος του «πολιτισμένου» ευρωπαϊκού κόσμου, υιοθετώντας μια μάλλον δυτικότερη συμπεριφορά, μηρυκάζοντας πολλές φορές ευρωπαϊκά στοιχεία προκειμένου να ανακτήσει την ελληνικότητά της.

Εν τούτοις και όσο η γενιά μου σχεδόν καθολικά προσπαθεί να απεμπολήσει οτιδήποτε ελληνικό, υιοθετώντας τη δυτική κουλτούρα, παρατηρείται το εξής παράδοξο: η ίδια γενιά ανατρέχει σε αυτό που καλείται ιδιαίτερη πατρίδα. Οι νέοι ολοένα και περισσότερο, αναζητούν, ρωτούν τους γηραιότερους, ενδιαφέρονται για ήθη και έθιμα που τείνουν να εκλείψουν, στέκονται ώρες όρθιοι σε συναυλίες, γλεντούν και χορεύουν όχι με ροκίες, αλλά με παραδοσιακά, ατόφια ακούσματα από τον Πόντο ως την Κρήτη, κι από την Μικρασία μέχρι τα νησιά του Ιονίου. Μερικά δε εξ ημών, έχει μια ιδιαίτερη προτίμηση στη γενέτειρα, σε αυτό το αλησμόνητο και αναπόσπαστο κομμάτι του Ελληνικού κόσμου, με όλες τις ηθογραφικές, μουσικές και πολιτιστικές του προεκτάσεις, ταπεινά κι ωστόσο μεγαλειώδες: την Ηπειρο.

Οι παππούδες μας βέβαια στο ίδιο ερώτημα, εξήντα χρόνια πριν, όντας οικονομικοί μετανάστες σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, στους εργοδότες τους στα εργοστάσια αλλά και στους ομογενείς, όταν συστήνοντο, - μετά το όνομά τους και την πρόταξη της δεξιάς τους για χειραψία-, με μια λέξη μόνο προσδιόριζαν την καταγωγή τους: *Ηπειρώτης*, άρθρωναν, περήφανοι. Ούτε Ευρωπαίος, ούτε Έλληνας.

Με αυτές τις σκέψεις, αρκετά προβληματισμένη για το ιστορικό παρελθόν μου καθώς και για τις πολιτισμικές αναφορές της γενιάς μου και της αφεντιάς μου, διέσχισα παρέα με τη φίλη μου, το βράδυ της 2ας Οκτωβρίου 2023, το φουαγιέ του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών, κατευθυνόμενη με βήμα γοργό προς την αίθουσα Αλεξάνδρα Τριάντη. Ήταν η βραδιά του «Αλησμόνω και Χαίρομαι», την οποία περιμέναμε με ανυπομονησία από το καλοκαίρι. Με έκπληξη διαπίστωσα ότι πλήθος κόσμου είχε κατακλύσει κυριολεκτικά τον μεγάλο χώρο του Μεγάρου, παρότι η Αθήνα, βρισκόταν σε προεκλογικό πυρετό, εν όψει των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών εκείνη την εβδομάδα. Άνθρωποι όλων των ηλικιών, άνθρωποι ίσως ετερόκλητοι, πιτσιρικάκια, σοβαροί συνταξιούχοι, δυσκίνητοι ηλικιωμένοι, μεσήλικες, κομψές κυρίες, διανοούμενοι, φοιτητές, εργάτες, πανεπιστημιακοί, νέοι με δυσδιάκριτες -σχεδόν ιερογλυφικές- στάμπες αποτυπωμένες στα μακό τους, βρεθήκαμε όλοι εκεί, αναμένοντας την έναρξη της παράστασης.

Θρονιασμένη λοιπόν στο αναπαυτικό μου κάθισμα, στη σχεδόν μπροστινή σειρά της αίθουσας, έπιασα τον εαυτό μου να παρατηρεί τον κόσμο τριγύρω. Κάποιος κύριος, μελετούσε το πρόγραμμα και σιγοτραγουδούσε το Καπέσοβο, μια άλλη κυρία δίπλα μου παραπονιόταν για τον περιορισμένο αριθμό εισιτηρίων, λέγοντας ότι κάποιοι γνωστοί της ήθελαν να παρευρεθούν, αλλά δεν βρήκαν θέση, για να εισπράξει στη συνέχεια την απάντησή του συνοδού της ότι θα έπρεπε η παράσταση να επαναληφθεί και την επομένη. Νεαρές κοπέλες πιο κει βγάζανε selfies, χαμογελώντας χαρούμενες, ένας παππούς από την πίσω σειρά, ζητούσε νερό για να πάρει το φάρμακό του. Διαπίστωσα ότι συντροφικές ανθρώπων συναντούσαν άλλες συντροφικές, παρέες προσέγγιζαν άλλες παρέες, χαιρετούσαν ο ένας τον άλλο εγκάρδια κι ευγενικά, άλλοι αγκαλιάζονταν, κι άκουγες συχνά πυκνά μες στην οχλοβοή, -*τι κάνετε, πως είστε, χαθήκαμε, ο Κώστας που είναι; Ο Γιάννης θα έρθει;* Μάταια προσπαθούσαν οι ταξιθέτριες να οδηγήσουν όλους αυτούς τους ανθρώπους στις θέσεις τους. Ηπειρώτικο φρόνημα, απείθαρχο, σκέφτηκα, όλα αυτά τα ηπειρώτικα κύτταρα όμως συντονίζονται, οι ιδιομορφίες τους κάμπτονται μπροστά στην οργανωμένη ενότητα, κυρίως όταν ανταμώνουν στα πανηγύρια. Σε αυτό λοιπόν το συλλογικά εδραιωμένο πολιτιστικό συμβάν, στο πανηγύρι, δημιουργείται όπως κι ετούτη τη βραδιά, ένα χωνευτήρι ετερόκλητων στοιχείων, όπου οι ίδιοι άνθρωποι γνωστοί και άγνωστοι μεταξύ τους ανταμώνουν και χορεύοντας πιασμένοι χέρι χέρι, γλεντούν μέχρι πρωίας.

Με αυτή την χαοτική και πανηγυριώτικη ιδέα να περιφέρεται στο μυαλό μου, επανήλθα στην πραγματικότητα. Τα φώτα έσβησαν για την έναρξη της παράστασης και στην τεράστια οθόνη πίσω από τη σκηνή πρόβαλε μια μεγάλη βελανιδιά, υπό τον ήχο ενός δυνατού θροίσματος. Το κοινό ξαφνικά, έπαψε σχεδόν να ανασαίνει. Ναι, αυτός ο ήχος ήταν το έναυσμα, ο ηχητικός πομπός που σηματοδότησε την έναρξη της παράστασης. Ήταν το θρόισμα της ιερής βελανιδιάς της Δωδώνης, που κάποτε έδινε χρησμούς. Ας μην ξεχνούμε, ότι ο πρώιμος μουσικός ήχος από εκεί άλλωστε προήλθε κατά τους αρχαίους χρόνους, από την εμπειρική πραγματικότητα, από την παρατήρηση των στοιχείων της φύσης. Θείο έρωτα και έλξη ένιωθαν, άλλωστε, οι πρόγονοί μας για τη φύση και τους φυσικούς νόμους της, την λάτρευαν και την τιμούσαν.

Το θρόισμα της βελανιδιάς, όμως δεν ακούστηκε εκείνο το βράδυ, για να δώσει χρησμό, ούτε για να μας πει τα μελλούμενα. Η βελανιδιά ήταν εκεί να μας θυμίζει την αιωνόβια, την αλληπαλλήως συνεχόμενη παράδοσή μας. Ήταν η στιγμή που νοερά τουλάχιστον δημιουργήθηκε η αίσθηση πως ένα μεγάλο δέντρο φύτρωσε στη μέση της σκηνής, σαν αυτά που στέκουν και βασιλεύουν χρόνια στις πλατείες των χωριών μας και μας περιμένουν.

(Ενδοσκοπήσα για πρώτη φορά και αντελήφθη το λογοτεχνικό όραμα του Παπαδιαμάντη, για το «*περικαλλές δένδρον, μεμονωμένον και πελώριον*», την βασιλικήν δρυν, όπως μας περιέγραφε στα γραφτά του. *Ήγοντο εκεί όπως μας διατυπώνει ο ίδιος, χοροί και πανηγύρεις*. Πώς ο μεγάλος λογοτέχνης να μην γοητευθεί, πώς να μην κληθεί κοντά στο δεντρί αυτό; Φανταζόταν, άλλωστε, την βελανιδιά, ως πλάσμα έμψυχο, ως κόρη παρθενική και νύμφη. «*Ητο εκείνη,*

Η Χρυσουγή Κολιού με τον Πετρο-Λούκα Χαλκιά

λέει, *ανάσσα του δρυμού, δέσποινα άγριας καλλονής, βασιλίσσα της δρόσου*»).

Ο ψυχρός αέρας των αόρατων κλιματιστικών της αίθουσας, μας δρόσιζε σαν βραδινός μαϊστρος κι η ζωντανή δρυν, όταν σώπασε απ' το θρόισμα του ανέμου, άπλωσε τους κλώνους της ως την πλατεία. Απ' τα σπλάχνα της, από τον κορμό της, ένα νεαρό κορίτσι, σαν μίσχος πρόβαλε, κι άρχισε να τραγουδεί μ' ανθρώπινη φωνή. Δεν ήταν θρήνος, ούτε ύμνος, ούτε παράνομο όσα άρθρωνε. Ήταν η κατάθεση της ανάσας του κοριτσιού, που κουβαλά στους ώμους της τη βαριά Ιστορία της Ηπείρου και ιδίως τον σκληρό ξενιτεμό, και έχοντας στην ελεύθερη ψυχή της όλους τους ιδιαίτερους μαγικούς ήχους της φύσης, ήρθε να κελαηδήσει έλλογα, με φθόγγο ανθρώπινο, καημούς και πόθους.

Τη μοναδική φωνή του κοριτσιού, διαδέχθηκε και πάλι, η πολυφωνία- ανθρωπίνως εκπορευόμενη αυτή τη φορά, αφού όταν το κορίτσι έπαυσε το τραγούδι του, που πολύ έμοιαζε με λυρικό κάλεσμα Σειρήνας, στη σκηνή εμφανίστηκε το πολυφωνικό συγκρότημα Ήνορο. Αποτελούμενο από τον πάρτη, τον γυριστή, τον ρίχτη και τους ισοκράτες του, το συγκρότημα άνοιξε το συγκινησιακό μας πεδίο. Με το τραγούδι *Αλησμόνω και Χαίρομαι*, το πιο αντιπροσωπευτικό ίσως τραγούδι της ξενιτιάς, το κοινό βιώνει μαζί, την πίκρα του αποχωρισμού της μάνας. Η μάνα θέλει ο αγωγιάτης κερατζής να περάσει και να φύγει, ο γιος της να απομείνει κοντά της. Κι όταν ο γιος τελικά φεύγει, η Ηπειρώτισσα μάνα, πίσω στην πατρίδα τον νοσταλγεί και τον επιθυμεί κοντά της, και πάλι πολυφωνικά αυτό μας κοινωνείται: *Ξενιτεμένο μου πουλί*, του φωνάζει με τρυφερότητα από την περιοχή της Λεσινίτσας. Η ξενιτιά χαιρείται το

ακριβό τέκνο κι η μάνα μένει πίσω με τον καημό του, χύνοντας καυτά δάκρυα. Και δεν είναι μόνο μια η μάνα που σπαράζει, είναι πολλές μαζί: *Ξενιτεμένο μου πουλί και παραπονεμένο* μας επαναλαμβάνει η Ομάδα του Λυκείου Ελληνίδων για να εμπεδώσουμε, ορθότερα να νιώσουμε, ότι ο καημός και ο σπαραγμός δεν είναι μεμονωμένος λοιπόν, αλλά συλλογική δήλωση. Ο ξεριζωμός από την μητέρα πατρίδα, πιότερο από την βιοπάλη και τον καθημερινό αγώνα, έδινε ανείπωτη πίκρα, χαράκωνε την ηπειρώτικη καρδιά. Κι αυτός ο λαός, ξενιτεμένοι και καρτερούντες, απέκτησαν τη δύναμη να μετατρέψουν το βιοτικό συμβάν σε τραγουδιστικό μοτίβο. Η ένταση του αποχωρισμού κλιμακώνεται στη συνέχεια με το τραγούδι «*κίνησε ο ρόβας*» από την περιοχή του Πλωγώνιου, και «*κίνησαν τα καράβια*» από το Ζαγόρι.

Αμέσως μετά, *άσπρα μου πουλιά, μαύρα μου χελιδόνια*, μας τραγουδά και πάλι σε ζαγορίσιο ρυθμό, ο Ηπειρώτης και ταυτόχρονα όλος ο Ελληνισμός, χαιρετώντας την αγάπη του, που παίρνει τη μορφή της αγαπημένης, της συντρόφου, αλλά και της πατρίδας. *Για τε σένα, για τε σένα, πάνω κι έρχομαι στα ξένα* της δηλώνει εξομολογητικά. Η μετανάστευση και η ξενιτιά, ήταν ένας αληθινός χωρισμός, που είχε λιγότερη παρηγοριά από τον ίδιο τον θάνατο... Ο Ηπειρώτης ξενιτεμένος, θρηνούσε τα άγια χώματά του. Μιαν Αλεξάνδρα τη βλέπουμε να *στέκει, κλαμμένη, μαραμμένη* κι ο Κονιτσιώτης άνδρας μάς δηλώνει πως *βαρέθηκε την ξενιτιά*, ανακαλεί στη μνήμη του τα νιάτα του και τη λεβεντιά του. Βιώνοντας σχεδόν με πόνο, τις ρήσεις περί του ξενιτεμού, ένας κόμπος λύτης ήρθε κι έκατσε στο λάφυρο και στην ψυχή μας για όσα βίωσαν οι πρόγονοί μας. Με το ελπιδοφόρο τραγούδι «*Τώρα είναι Μάης κι Άνοιξη*», περατώθηκε το πρώτο μέρος της παράστασης με τραγούδια αφιερωμένα στην ξενιτιά.

Ο ψυχισμός όλων μας, σαν να υπέστη ηλεκτρομαγνητικά μια διάθλαση, κάτι σαν μικρή ελπίδα γεννήθηκε μέσα μας, με παράλληλο ενδιαφέρον για τη συνέχεια.

Ομολογώ, ότι δεν ήταν μόνο η βαρύτητα των μουσικών ακουσμάτων που έκανε το δέρμα και την καρδιά να ριγώνει. Ούτε ο συντονισμός των οργάνων και των μουσικών, που με μένος υψηλών καλλιτεχνικών προδιαγραφών κατάφεραν, το υπέροχο ακουστικό αποτέλεσμα. Χορευτές και χορεύτριες, κορμιά αρμονικά επί σκηνής, σε μια κινούμενη ροή, συντονισμένοι χρονικά και ρυθμικά, ήρθαν για να επιβεβαιώσουν ότι το ωραίο είναι πάντοτε συλλογικό, προάγοντας για άλλη μια φορά τον χαρακτήρα του κοινοτισμού που διέπει το ηπειρώτικο στοιχείο στην ολότητά του.

Τα κορίτσια του Λυκείου Ελληνίδων, πρόσωπα στην πλειονότητά τους ολόδροσα, που τα κύκλωναν χρυσά περίτεχνα σκουλαρίκια, με σώματα λεπτεπίλεπτα, σχεδόν εύθραυστα, μειδιούσαν και οι πλούσιες πλουμιστές φορεσιές τους, τους έδιναν μια σπάνια καλλονή. Με κεμέρια, πόρπες και περίτεχνα τσαπράκια, οι φορεσιές τόνιζαν τα κορμιά κάτω από τα χοντρά υφάσματα αναδεικνύοντας τη νεανική αλλά και τη γυναικεία ωραιότητα: Οι από τη φύση τους προικισμένες με ομορφιά κοπέλες, φάνταζαν σωστές νεράιδες, οι συνηθισμένες δε και κάπως αδιάφορες, έδειχναν χαριτωμένες. Μοναδική εικόνα της βραδιάς, όταν οι χορεύτριες εισήλθαν αλλά και αποχώρησαν από τη σκηνή με την πλάτη στραμμένη στο κοινό, ένα εύστοχο κατά τη γνώμη μου σκηνοθετικό εύρημα για την ανάδειξη της παραδοσιακής φορεσιάς. Οι άνδρες του Λυκείου, σώματα άλλα αεικίνητα, κι άλλα στιβαρά, εφάμιλλα της ηπειρώτικης λεβεντιάς, εμφανιζόμενοι στη σκηνή ήρθαν να καταδείξουν την κοινή παραδοχή, ότι στην αυτοδιοικούμενη κοινότητά του ο Ηπειρώτης, δεν παρήγαγε μόνο δημοτική ποίηση και τραγούδι. Η ιστορική του ταυτότητα, εκτός από ένδοξες μάχες, ανδρεία, λεβεντιά, προκοπή και ευεργεσίες, καθορίστηκε και από την ιδιαίτερη αρχοντική του φορεσιά, ενδυμασία που του έδινε υπόσταση, άνεση κινήσεως, κύρος και αναγνωρίσιμη, κυρίως όταν ταξίδευε. Πιασμένοι και πιασμένες χέρι με χέρι, με τις καρδιές να πάλλονται η μια δίπλα στην άλλη, διατηρώντας επί σκηνής, στα πόδια τους τον ίδιο χτύπο της καρδιάς του κοινού, οι χορευτές μίλησαν με τον δικό τους τρόπο: απέδειξαν ότι δεν υπάρχει καλή τέχνη χωρίς σκληρή δουλειά και αυτεπίγνωση. Παρατηρούσα έκθαμβη, ότι αυτή η μοίρα όρισε τελικά τους Ηπειρώτες, να είναι αυτοί οι εκλεκτοί που θα διασώσουν, θα επαναλάβουν και θα διαδώσουν τον αρχαίο χορίαμβο, τη χορική μετρική κίνηση της Αρχαίας Ελλάδας, σε μορφή επαναλαμβανόμενη, μια αέναη κυκλική πομπή, λιτή και πληθωρική μαζί, «*η μυσταγωγία και το αυθόρμητο του ελληνικού μας πολιτισμού*».

Μετά την ξενιτιά λοιπόν, θέση ισχύος στην καρδιά του Ηπειρώτη λαμβάνει η αγάπη. Και ίσως η δεύτερη έννοια να υπερισχύει της πρώτης, ως προς την ένταση του βιώματος, του συναισθήματος αλλά και της έμπνευσης. Εδώ ο μελαγχολικός τόνος μαλακώνει, ο καημός γίνεται

προσμονή συνάντησης με το αγαπημένο πρόσωπο. Τα τραγούδια της ξενιτιάς, τρέπονται τώρα σε τραγούδια αγάπης. Ο ξενιτεμένος, πριν μοιρολογούσε, τώρα ο ερωτευμένος υμνεί την αγάπη. Το κλαρίνο σαν έμψυχο ον, ερμηνεύει οξυδερκώς τα συναισθήματα του λαού κι έπειτα κυριολεκτικά τα επιστρέφει γενναϊόδωρα με βήματα στους χορευτές και ιδίως στον πρωτοχορευτή. Και τι αντιπροσωπευτικότερο άκουσμα αγάπης, από την εισαγωγή του αργυροκαστρίτικου οργανικού σκοπού. Μόλις που πρωτοφύσηξε ο Αλ. Αρκαδόπουλος το επιστόμιο του κλαρίνου, μόλις που το άγγιγμα της πρώτης οπής, παρήγαγε τον πρώτο στεναγμό, κι αμέσως αισθανθήκαμε την μεταβλητότητα των συναισθημάτων.

Χαρακτηριστική συνθήκη έμπρακτης ή ορθότερα κοινωνικής εκδήλωσης της αγάπης, ο γάμος. *Ξύπνα περδικομάτα μου*, μας τραγουδά ο Μ. Παϊλας από την περιοχή του Πωγωνίου κι ακολουθούν παινήματα προς τη νύφη: *Ντύσου, στολίσου Λυγερή*, της λένε ετοιμάζοντάς τη για το μυστήριο του γάμου. Μια νύφη που την παρατηρούμε όμορφη μεν και λαμπερή (ποια άλλη εκτός από την Αριστούλα Τόλη, σκέφτομαι, θα μπορούσε να λάβει στη συγκεκριμένη εκδήλωση την τιμή προσωποποίησης της νύφης- και δικαίως), πλην όμως με κατεβαμένο βλέμμα, ταπεινή και σχεδόν μελαγχολική, με πλήρη απόδοση του όχι και τόσο σπάνιου φαινομένου, ο γάμος μιας άλλης εποχής από τη δική μας, να ήταν αποτέλεσμα προξενιού, κοινωνικής συναλλαγής ή διαπραγματεύσεως λόγω απόδοσης προίκα, ή ενδεχομένως άλλου παράγοντα, επειδή λ.χ η κοπέλα-νύφη ήταν ερωτευμένη με άλλον. Πάραυτα, η νύφη χορεύει με τις τέσσερις κοπέλες που τη συνοδεύουν, μια περήφανη γάϊτα. Το *μπεράτι* που ακολούθησε όπως και ο *συγκαθιστός με γυρίσματα* από την περιοχή της Βωβούσας, του Ανατολικού Ζαγορίου, μας σήκωσε νοερά από τις θέσεις μας, καλώντας μας σε μαζικό χορό. Έπιασα τον εαυτό μου να χορεύει καθιστή, το πόδι μου ανακλαστικά κινείτο στο ρυθμό, μια στη φτέρνα, μια στις μύτες μπροστά. Ένωθα τους διπλανούς μου, χέρια νευρικά, παλάμες που χτυπούσαν ρυθμικά τα μπράτσα των καθισμάτων, ενωμένα σε άλλους τα τρία πρώτα δάκτυλα κροτάλιζαν υπό τον ήχο των κρουστών. Έτσι χορεύουν οι αισθήσεις των ανθρώπων, όταν παθιάζονται, σκέφθηκα, ελεύθερες μέσα στη μέθη τους, δίχως βήματα, δίχως ακρίβεια, χωρίς μη, χωρίς πρέπει, χωρίς «φτάνει», ακριβώς όπως συμβαίνει και στον έρωτα.

Μες στο στημόνι της Ιστορίας, ο Ηπειρώτης, πάντως, ως ανήσυχη ψυχή, κλήθηκε να ζυξεί αντιθέσεις, τη θυσία λόγω της ξενιτιάς από τη μια, την ηθική ανύψωση λόγω της μοιραίας γυναίκας από την άλλη. Τώρα ο πόνος της ξενιτιάς έχει σβήσει, έχει παρέλθει, τη θέση του παίρνουν, απόφια αγνά αισθήματα αγάπης. Αυτό ήταν το αποθεματικό κεφάλαιο άλλωστε της ηπειρώτικης στόφας: ο έρωτας, ο αληθινός έρωτας, ακόμα και μέσα από το πρίσμα του ανεκπλήρωτου, ακόμη και με τις αναστολές του, εξ αιτίας του κοινωνικού ελέγχου και της κατάκρισης. Ας θυμηθούμε: κυρίαρχος και αυθεντικός στίβος της δοκιμασίας του Ηπειρώτη, παρά τη γεμάτη στερήσεις ζωή του, η αναζήτηση του έρωτα ή η θύμησή του.

Εκτός από ανδρεία και λεβεντιά που συγκινεί τον λαό, η εικόνα του ανθρώπου που αγαπάει, φαίνεται να είναι μεστή από αγαθότητα. Ένας περήφανος άνδρας από την περιοχή των Καλαρρυτών προς το Συρράκο, δεν φοβάται την παραδοχή, ότι τον *μάρναν οι όμορφες*. Κι ήταν πολλές αυτές. Την πρώτη την προσέγγισε με μια γνωστή ερωτική πατινάδα, στο Ζαγόρι, χορεύοντας μπροστά της σχεδόν γονατίζοντας, με το σκοπό *Ποταμιά*. Τον αγάπησε ακόμη, μια *Φεγγαροπρόσωπη* από την περιοχή των Ιωαννίνων, μα εκείνος θέλησε να πρωτοφιλήσει μια *Μπαζαργκάνα* Αρχοντοπούλα (θυμήθηκα ότι στην αστική τάξη των Ιωαννίνων, ο σκοπός αυτός χορευόταν κατά το παρελθόν και σαν μικρασιάτικος βαρύς καρσιλαμάς). Τον έθελε στη συνέχεια μια *Μαρουσιάνα*, από οικογένεια Σαρακατσάνων, μετακινούμενη αυτή λόγω της καταγωγής της, γνήθοντας συνέχεια και περιμένοντάς τον καρτερικά. Τη *Μαρίκα* δε, από το Σούλι της Θεσπρωτίας, ο Ηπειρώτης περιπλανώμενος ήρωάς μας την περιμένει να βγει, σαν άστρο της αυγής. Όλα αυτά βέβαια, ιστορούνται, χωρίς να χάνεται ο σεβασμός προς τη γυναίκα, γι' αυτό και εγκωμιάζεται από την ηπειρώτικη παράδοση η αδελφή του ευεργέτη Αβέρωφ, Ευδοκία Τζοανοπούλου, κατά κόσμον γνωστή ως *Βασιλαρχόντισσα* και καταδικάζεται η απαγωγή της.

Το ταξίδι στη γυναικεία φύση, στην ομορφιά και στο απαράμιλλο κάλλος, κάμπτεται από μια σχεδόν μεταφυσική στιγμή. Ένα κράμα φωνής και μουσικής πανδαισίας, σχεδόν απόκοσμης, μιας φωνής θαρρείς πως διάβηκε ανάμεσα από ζωντανούς και νεκρούς πριν φτάσει στα αυτιά μας, ήρθε και μας κλυδώνισε συναισθηματικά. Αναφέρομαι φυσικά στην σπουδαία ερμηνευτική απόδοση του μεγάλου Γ. Χαλιγιάννη, που μας έφερε δάκρυα στα μάτια λόγω αυθεντικότητας, και γέμισε την ψυχή μας υπερηφάνια. Ο χρωματισμός και το παράπονο στη φωνή του ηθελημένα έφεραν έναν θεμιτό εξοστρακισμό, όσων μας βασανίζουν. Ένα τραγούδι που χώρεσε ακριβώς, νομίζω, στις συναισθηματικές

μας ρωγμές, στα γιατί και στα γεμάτα με ερωτηματικά διάκενα, μας κέρασε μια αίσθηση ολοκλήρωσης και ταυτόχρονα ανεκπλήρωτου, από την περιοχή του Παρακάλαμου με το σιγοντάρισμα του κλαρίνου του Μπραχόπουλου: «*Τι σου έκανα, μωρό τι σου έκανα...*».

Ο ανώνυμος λαϊκός ποιητής, που δεν είναι άλλος από τον ίδιο τον λαό, θέλει πάντως, τον Ηπειρώτη ήρωά μας, να συνεχίζει το ταξίδι του στο δρόμο της αγάπης: στην μορφή της Ευρωπαϊκής μακρυμαλλούσας *Γενοβέφας* του Μεσαίωνα, που έμελλε να τραπεί σε οργανικό σκοπό της Πρέβεζας αλλά και σε μια Εβραίοπούλα, στο σεργιάνι του στην *Εβραϊκή* συνοικία των Ιωαννίνων, την οποία θέλησε να την κάνει Χριστιανή.

Η γυναίκα όμως στη συνέχεια της παράστασης, βλέπουμε ότι αποπροσωποποιείται, η ομορφιά και το γυναικείο κάλλος γενικεύεται, ο ιδανικός τύπος γυναίκας βρέθηκε μεν αλλά δεν γνωστοποιείται ακόμη, παραμένει εν κρυπτώ, ωστόσο, μνημειώνεται. Δεν χρειαζόμαστε ιστορική τεκμηρίωση για το πρόδηλο: *Σ' αφήνω την καλονυχτιά, λαμπάδα μου γραμμένη*, λέει ο ήρωας στην αγαπημένη του, της λέει να αφήσει το παράθυρο ανοιχτό για να εισέλθει εκείνος. *Οι νύχτες είναι βάσανο γι' αυτούς που αγαπούνε, γι' αυτούς που έχουν μυστικά και δεν τα μαρτυρούνε*, λέει μέσα στον καημό του επειδή τη στερείται... *Χαλασιά μου, χαλασιά μου ζωντανή ξεχωρισιά μου*, θα της ψελλίσει στο τέλος με ηθική προοπτική. Αυτή είναι η εξιδανικευμένη αναφορά του, ο σεβντάς δεν έχει μέτρο, κι ο ήρωας δεν μπορεί να ξεφύγει από το μοιραίο. Αυτή είναι...

Η χρονικότητα του δημοτικού μας τραγουδιού, θεωρείται ότι επέβαλε την καταγραφή κάθε φάσης στην ιστορική πορεία των Ηπειρωτών. Το ίδιο το τραγούδι έγινε διαλλαχτής των δύο σημαντικών κινητοποιών δυνάμεων, της ξενιτιάς και της αγάπης. Η μνήμη του θανάτου όμως παραμένει. Υπάρχει η ζωή αλλά υπάρχει κι ο θάνατος. Ο Ηπειρώτης έχει αυτογνωσία και το αναγνωρίζει αυτό. *Γι' αυτό στα ξεχωρισμάτα*, θα πρέπει να φιληθούμε, *ποιος ξέρει αν θ' ανταμωθούμε...*, λέει στον αποχωρισμό.

Και κάπου εκεί, κάπως έτσι, έπρεπε κι εμείς να αποχαιρετισθούμε. *Ήρθε ο καιρός να φύγουμε, ροδιά μου, ροδιά μου*, μας είπαν με ένα στόμα, μια φωνή όλοι οι συντελεστές της παράστασης. Και μια ροδιά, μια μικρή ροδακινιά, σύμβολο προκοπής, ελπίδας, ευφορίας, αγάπης και χαράς, έφτασε, εκεί, υποκλινόμενη κι αυτή, ροδίζοντας τα μάγουλά μας από συγκίνηση για να χειροκροτήσει μαζί μας, θερμά.

Εξήλαθαμε από την μεγάλη πόρτα του Μεγάλου Μουσικής, μεσάνυχτα πια, όταν οι ώρες και οι άνθρωποι σμίγουν.

Συνειδητοποιήσα ότι εκείνη η μεταμεσονύκτια ψύχρα, η μυρωδιά της υγρασίας και του νοτισμένου χώματος, των κήπων δίπλα στο Μέγαρο, ήρθε κι επικάθησε στο δέρμα και στην ψυχή μας σαν λύπη για το καλοκαίρι που αφήνουμε πίσω. Ταυτόχρονα, η καρδιά μας φτερούγισε σχεδόν λυτρωτικά, για ό,τι γνωρίσαμε, ό,τι κερδίσαμε, ό,τι αγαπήσαμε από το καλοκαίρι που έφυγε.

Νενομισμένο έθιμο, η ηπειρώτικη μουσική παράδοση; αναρωτήθηκα. Μάλλον όχι. Η παράδοσή μας είναι ατελευτήτως παρούσα, ούτε πεπερασμένη είναι, ούτε αναχρονιστική, ούτε κοιμάται στα χρονοντούλαπα. Είναι εδώ για να βιώνεται και να φέρνει παράπονο, λυγμό και περηφάνια. Κι αν η νεοελληνική μας ταυτότητα λογίζεται εκφυλισμένη, εξαιτίας των γνωστών πρακτικών αφελληνισμού και των παρεπομένων του, τούτη η βραδιά απέδειξε έμπρακτα δύο πράγματα: πρώτον ότι υπάρχουν ακόμη σημεία ταύτισης και ενδεχομένως αναφορικής επιστροφής στις ιδιαίτερες πατρίδες χωρίς υστεροβουλία και δεύτερον ότι η νεωτερικότητα δεν σημαίνει απαραίτητως λήθη, σημαίνει υπολογισμό ενός παρελθόντος με ηθικές αξίες και όχι ηθικολογίες, σημαίνει πορεία και συμπίεση με στόχους και οράματα ποιότητας και όχι με ταπεινά κίνητρα. Το είδαμε πολλές φορές στο δημοτικό τραγούδι και στις γλωσσικές εκπτώσεις του. Είδαμε όμως και την περηφάνια και τη δόξα στην ψυχή του Ηπειρώτη, να δέχεται και να χωνεύει μέσα της το μεγαλείο του μουσικού δρώμενου. Άλλοτε με θλίψη κι άλλοτε με παράπονο, άλλοτε με ελπίδα κι άλλοτε με ανείπωτη χαρά, στοιχείο σύμφυτο με την ψυχή του Ηπειρώτη είναι η χαρμολύπη.

Και επιτέλους, για να νοηματοδοτήσουμε όλα τα παραπάνω, ας χωνέψουμε κι ας χορέψουμε, σαν κοινή συνιστώσα και επιγραμματική διαπίστωση ότι:

«*Σε όποιο μέρος της γης, σ' όποια ώρα, θ' αγκυλώνεται κάτι βαθύ μέσα μας, που θα διατάζει την επιστροφή*»

Υ.Γ: Προς επίρρωση του τίτλου του άρθρου και προς απόδειξη πως η πεμπουσία της φύσης μας και της ταυτότητάς μας είναι οι ρίζες μας, αξίζει να αναφέρω το εξής πραγματικό περιστατικό:

Κατά την περίοδο που έγραφα τούτο το άρθρο, βρέθηκα στην κατοικία ενός αληθινού παλιού Ηπειρώτη. Πολυπράγμων και μεθοδικός, ιδιαίτερα με την καλλιέργεια της γης, με ξενάγησε ένα ηλιόλουστο κυριακάτικο πρω-

Αιώνιοι Κοσολιανίτες

Φοβάμαι

Φοβάμαι τους ανθρώπους που εφτά χρόνια έκαναν πως δεν είχαν πάρει χαμπάρι και μια ωραία πρωία –μεσουάντος κάποιου Ιουλίου– βγήκαν στις πλατείες με σημαιάκια κραυγάζοντας «Δώστε τη χούντα στο λαό».
Φοβάμαι τους ανθρώπους που με καταλερωμένη τη φωλιά πασχίζουν τώρα να βρουν λεκέδες στη δική σου.
Φοβάμαι τους ανθρώπους που σου κλειναν την πόρτα μην τυχόν και τους δώσεις κουπόνια και τώρα τους βλέπεις στο Πολυτεχνείο να καταθέτουν γαρίφαλα και να δακρύνουν.
Φοβάμαι τους ανθρώπους που γέμιζαν τις ταβέρνες και τα σπαζαν στα μπουζούκια κάθε βράδυ και τώρα τα ξανασπάζουν όταν τους πιάνει το μεράκι της Φαραντούρη και έχουν και «απόψεις».
Φοβάμαι τους ανθρώπους που άλλαζαν πεζοδρόμιο όταν σε συναντούσαν και τώρα σε λοιδορούν γιατί, λέει, δεν βαδίζεις στον ίσιο δρόμο.
Φοβάμαι, φοβάμαι πολλούς ανθρώπους. Φέτος φοβήθηκα ακόμα περισσότερο.

Ποίημα του Μανώλη Αναγνωστάκη, δημοσιεύτηκε στην «Αυγή» τον Νοέμβριο του 1983 για τα 10 χρόνια του Πολυτεχνείου

Καλοκαίρι του 1968, ξένοιαστες διακοπές, μπάλα στον Καμποπούλη, βόλτες στα Βαρκά για δροσερά λαχανικά, φωμοτύρι και μπάνιο στην οβύρα (αυτοσχέδια στέρνα από πέτρες και πηλό) της Μητσοζέκαινας στο Αγκάθι, ολοήμερο βόσκημα της γιδούρας με τους παππούδες, ωραία χρόνια... Πιτσιρικάδες τότε καθόμασταν μαζί με τους μεγάλους στο μπακάλικο του Νικολαζέκη. Οι μεγάλοι στα τσίπουρα, εμείς το πολύ με καμιά πορτοκαλάδα. Έρχεται με την καναδέζα (ημιφορτηγό Dodge) ο ενωμοτάρχης από το Δεσποτικό, κάθεται, πέφτουν πιοτά φιλοξενίας: «Νικόλα, κέρνα τον καπετάνιο, ότι πιει από μένα...». Βλοσυρός ο ενωμοτάρχης, μετά τον καφέ: «Έχω πληροφορίες ότι ενώ απαγορεύεται το κυνήγι και τα κυνηγετικά όπλα είναι σφραγισμένα, κάποιιοι δεν εννοούν να συμμορφωθούν με τις εντολές της κυβερνήσεως». Πάγος! Κώστα Μπανταβάλης: «Ακουσε να σου πω καπετάνιε, μας σφραγίσαν τα στόματα, μας σφραγίσαν τα τουφέκια, σφραγίστε και τις γυναίκες μας να ησυχάσετε»...

ΣΤΑΘΗΣ ΠΑΠΠΑΣ

ινό, στον όμορφο κήπο του σπιτιού του. Μποστάνια, φυτά, καλλωπιστικά άνθη τριγύρω κι όμως η αδυναμία του διεπίστωσα ότι είναι τα παραγωγικά φυτά, ' κείνα που φέρουν καρπό όπως μου δήλωσε, ζωντανό οργανισμοί, που τρέφουν κι όχι απλώς ομορφαίνουν αισθητικά τον χώρο. Πρόσεξα στην άκρη του τοίχου ένα αναρριχόμενο φυτό, ροζ, πανέμορφο.

- *Ωραία η βουκαμβίλια σας*, του δήλωσα, με θαυμασμό.

- *Τα άχρηστα σου αρέσουν*; μου είπε με νεύρο, πειραζοτάς με.

- *Κι αυτό εκεί, δεν είναι άχρηστο*; του ανταπάντησα με θρασύτητα εγώ, δείχνοντας του μια ασφάκα σε έναν τενεκέ.

Και τότε εκείνος, έσκυψε και χάιδεψε με τρυφερότητα το χειλανθές ταπεινό ηπειρώτικο φυτό και κοιτάζοντάς με στα μάτια μου είπε σοβαρά, περήφανα, σχεδόν με παράπονο:

«*Αυτό είναι πατρίδα, δεν μπορεί να είναι άχρηστο, ακούς; Αυτό, δεν μπορεί να είναι άχρηστο*», θέτοντας αυτόματα και μένα την ίδια αλλά και τη γενιά μου προ των ευθυνών μας. –

Εκδήλωση Μεγάρου Μουσικής Αθηνών

Στις 2 Οκτωβρίου 2023, το Διεθνές Κέντρο Ηπειρώτικης Μουσικής πραγματοποίησε στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών την εκδήλωση «**Αλησμόνω και Χαίρομαι**» με τη συμμετοχή 42 μουσικών από την ιδιαίτερη πατρίδα μας την Ήπειρο και της χορευτικής ομάδας του Λυκείου Ελληνίδων Αθηνών. Την μουσικοχορευτική παράσταση, η οποία τελέστηκε με την συμμετοχή της Περιφέρειας Ηπείρου και υπό την αιγίδα της Πανεπιστημιακής Συνομοσπονδίας Ελλάδας, αγκάλιασε ο κόσμος

που εξάντλησε από πολύ νωρίς τα εισιτήρια της.

Η βιντεοσκόπηση της εκδήλωσης προβλήθηκε στο EPT Word και μπορεί να την παρακολουθήσει κάποιος στην ψηφιακή πλατφόρμα του ERTFLIX.

Καλλιτεχνικοί σύμβουλοι της παράστασης:

- Λευτέρης Δρανδάκις
- Νικόλαος Ζέκης
- Αναστάσιος Πλίτσας

In memoriam

Σωτηρία Μήτσου Νούση (1938-2022)

«... Μόνον ο Σταυρός (παλαιός) ο ξύλινος με το ασημένιο περίβλημα, Σταυρός αγιασμού, ο οποίος υπήρξε προσωπικός Σταυρός του Πατριάρχου Γρηγορίου του Ε' (μου τον είχε δωρήσει ο Ηγούμενος της Ι. Μ. Αγίου Νικοδήμου Ελληνικού Γορτυνίας π. Αντώνιος Γεωργαντάς), να μεριμνήσει ο π. Τίτος [= Μπουρλάκης], να αποσταλή στον π. Μάξιμον Νικολόπουλον, Μοναχόν της Ι. Μ. Ιβήρων Αγίου Όρους, ο οποίος πολύ ευλαβείται τον Άγιο Γρηγόριο, και Εκκλησία του έκτισε στον τόπο όπου εφησύχαζε ο Άγιος Γρηγόριος και βιβλίο του έγραψε. Ήδη του το είπα του ιδίου και το γνωρίζει...». Αυτό είναι το άγνωστο στους Αετοπετριτες απόσπασμα από τη διαθήκη ενός διάσημου τέκνου του χωριού μας, της Σωτηρίας Μήτσου Νούση (το γένος Βουρεκά).

Η Σωτηρία είχε δύο αδέρφια, τους αείμνηστους Βαγγέλη και Διαμαντή. Ο Βαγγέλης έμενε στα Κάτω Πατήσια, ήταν πλασιέ αλεύρων και άφησε ένα γιο. Ο Διαμαντής -ανώτατος υπάλληλος του ΙΚΑ που έφτασε πολύ ψηλά στην ιεραρχία της υπηρεσίας- και η Σωτηρία -ανώτατη υπάλληλος του Δήμου Αθηναίων- έμεναν στην Ν. Πεντέλη. Εκεί μένει σήμερα ο γιος του Τάκη, ο Αριστείδης, που υπήρξε και εκτελεστής της διαθήκης της θείας του. Ο καλόκαρδος Αριστείδης έχει επαφή με την Αδελφότητα και λαμβάνει την εφημερίδα και το ημερολόγιο.

Η Σωτηρία τελείωσε τη Νομική Αθηνών με άριστα και μπήκε χωρίς εξετάσεις στη Θεολογική Αθηνών. Συνδέθηκε με την Ορθοδοξία και άγιους πατέρες του ησυχαστικού, μοναστικού και αστικού βίου. Μεταξύ των διάσημων σύγχρονων οσίων

Η Σωτηρία Νούση δίπλα στον τότε διάδοχο Κωνσταντίνο, στα έδρανα της Νομικής (1958)

και ηγετικών μορφών της Εκκλησίας του κύκλου της, υπήρξαν ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας Πέτρος ο Ζ', ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος Σεραφείμ (του οποίου συνέγραψε τον βίον και την πολιτεία), ο Οσιος Ιερώνυμος ο Αιγίνης, ο Οσιος Πορφύριος ο Μηλεσιού, ο Άγιος Παΐσιος, ο Οσιος Ιωάννης ο Δομβοΐτης, ο Μητροπολίτης Κύκκου (Κύπρου) Νικηφόρος, ο

Μητροπολίτης Ταμασού και Ορεινής (Κύπρου) Ηλίας και εκατοντάδες ησυχαστές, μοναχοί, ιερείς, επίσκοποι και αρχιεπίσκοποι.

Μεταξύ των πνευματικών της έργων ήταν και ο ενθρονιστήριος λόγος του Πατριάρχου Αλεξανδρείας ο οποίος σκοτώθηκε στην πτώση του ελικοπτερού Σινούκ στο Αγ. Ορος στις 11/9/2004 (συνολικά 17 νεκροί).

Η αείμνηστη υπήρξε ξενοδόχος, πτωχοκόμος, ιεραπόστολος, καλολόγος, ελεήμων, φιλόθεος, οξύνοους, λιτοδίαιτος, μετριοπαθής, ευρυμαθής, ευσυμπάθητος, ταπεινόφρων, φιλαλήθης αρρέμβαστος και φιλαγία.

Ευτύχησε να κατέχει τον αγιαστήριο σταυρό του Πατριάρχη Γρηγορίου του Ε' το οποίον μου είχε δείξει -και προσκύνησα- στο σπίτι της, όταν της πήγα το ημερολόγιο της Αδελφότητας προ πολλών ετών.

Η μικρή Αετόπετρα και η οικογένειά της αείμνηστης ας σεμνύνονται για το σπουδαίο αυτό νεόφυτο άνθος του κήπου των ασκουμένων στην αρετή.

*Το κείμενο αυτό (αν και ετεροχρονισμένο ως προς την ημερομηνία θανάτου της αείμνηστης, 4/6/2022) το αφιερώνω στον παιδικό φίλο του πατέρα μου και αδελφό της εκλειπούσης Βαγγέλη Μήτσου Νούση και στην φίλη οικογένεια του επίσης φονευθέντος στο δυστύχημα διάκονου Νεκτάριου Κοντόγιωργα.

Στάθης Παππάς

ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΟΠΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Γράφει ο Σταύρος Ν. Λώλης

ΕΠΕΙΓΕΙ Ο ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΒΟΥΝΟ ΜΑΣ

Επείγει ο διορισμός δικηγόρου για την επάνοδο του βουνού μας στην Κοινότητά μας από το Βασιλόπουλο, που όλως παράνομα και περιεργα το κατέχει.

Για το θέμα αυτό αμέσως από την αρχή της θητείας μου, ως πρόεδρος του χωριού, προσέφυγα προς όλες τις Αρχές και Υπηρεσίες και προπαντός στο Δήμο μας που είναι και ο πλέον αρμόδιος με γραπτές αιτήσεις και παραστάσεις αλλά δυστυχώς ο Δήμος όπως σε όλα σχεδόν τα δίκαια και νόμιμα αιτήματά μου, έτσι και εδώ, κατά τη γνώμη μου και μέχρις αποδείξεως τουναντίον "προέβαλε" αδιαφορία και αδράνεια υπό την έννοια ότι υπηρεσίες και οι νομικοί του σύμβουλοι θα μπορούσαν να φέρουν σε πέρας και αυτή την σε βάρος μας αδικία, με συνέπεια η υπό κρίση διαδικασία να βρίσκεται ακόμη σε εκκρεμότητα και το βουνό μας (όλη σχεδόν η πλαγιά πάνω από το Ρίζωμα μεταξύ των συνόρων Δεσποτικού-Αρετής) να ανήκει στο Βασιλόπουλο.

Για τον λόγο αυτόν, λέω και πάλι, ότι πρέπει αμέσως να διοριστεί δικηγόρος εν ενεργεία, για να προβεί στα νόμιμα, γιατί είναι κρίμα και άδικο να χάσουμε το όμορφο και αγαπημένο μας αυτό βουνό, με την εκκλησία του Άη-Λια μας, που όχι μόνο είναι άρρηκτα και αναπόσπαστα συνδεδεμένο με τη δράση και την ιστορία των Αετοπετριτών, αλλά επιπλέον που για μας θα αποτελέσει μία συνεχή και πλουτοφόρα πηγή εσόδων από την ξυλεία του.

Βέβαια θα χρειαστούν κάποια χρήματα και εκείνος που θα πρέπει να τα δώσει είναι η Αδελφότητα, άλλως θα συγκεντρωθούν από ένα έρανο και αν δείξουμε και εδώ ολιγωρία και απραξία, τότε θα είμαστε συνυπεύθυνοι και συνυπόλογοι με ό,τι αυτό περαιτέρω συνεπάγεται.

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΡΜΑΙΟ ΚΑΙ "ΦΕΟΥΔΟ" ΜΙΑΣ ΟΛΙΓΑΡΙΩΜΗΣ ΠΑΡΕΑΣ

Δυστυχώς, η προ πολλών ετών παράνομη και επικερδής ξύλευση καυσόξυλων συνεχίζεται και σήμερα από μία μικρή παρέα, με ετήσια κέρδη άνω των 30.000€, όσο και αν αυτό φαίνεται παράξενο και υπερβολικό.

Αυτό γινόταν, γίνεται και θα γίνεται εάν και πάλι φανούμε αδιάφοροι, διπρόσωποι και κρατώντας "ίσες αποστάσεις", όπως συνέβηκε και στο παρελθόν με ένα ξενογαμπρό του χωριού μας που όλοι μας το ξέραμε και κανείς δεν μίλησε.

Προσωπικά διαφωνώ με αναφορές και μηνύσεις από χωριανούς κατά χωριανών, γιατί αυτού του είδους οι ενέργειες μεταξύ μας αφήνουν αγιάτρευτες πληγές και ουλές, πλην όμως συμφωνώ πλήρως με αυτού του είδους τα μέσα κατά των αρμοδίων υπαλλήλων, για παράβαση καθήκοντος, εάν "κάνουν τα στραβά μάτια" και τίποτε απολύτως περισσότερο.

Και τη λύση αυτού του προβλήματος την "κλώτσησε" και τη "σαμποτάρισε" ο Δήμος μας, με την έννοια ότι ουδέποτε μου απάντησε επί γραπτής σχετικής αίτησής μου, με περαιτέρω σκοπό όπως οριστεί ένα ελεγχόμενο τμήμα του δάσους μας κάτω από τον Άγιο Δημήτριο, για την κοπή και συλλογή καυσόξυλων, μόνο των χωριανών, για το χωριό και όχι για παράνομο εμπόριο εκτός Αετόπετρας.

ΕΠΑΝΕΡΧΟΜΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΥ ΜΑΣ

Επανερχόμενος επί του θέματος αυτού και απευθυνόμενος προς όλους και ιδιαίτερα στο ΔΣ της Αδελφότητας παρακαλώ θερμά να διοριστεί αμέσως 5μελής επιτροπή για την εκμίσθωσή του και όχι "το δώσαμε στο μεσίτη και ξεμπερδέψαμε" όπως έπραξε το Διοικητικό μας Συμβούλιο.

Διότι ως προς το μεσίτη, εκτός του κόστους, διατηρώ και τις όποιες επιφυλάξεις μου ως προς το ύψος του μισθώματος, την επίσπευση του χρόνου εκμίσθωσης και άλλα σχετικά ζητήματα.

Ως εκ τούτου εν προκειμένω, για να έχουμε οποιοδήποτε άμεσο και θετικό αποτέλεσμα, ας είμαστε σε εγρήγορση και επαγρύπνηση, γιατί άλλως θα "τρίζουν" τα κόκκαλα των πεθαμένων μας και δη αυτά των ιδρυτών της Αδελφότητας, που με χίλιες δύο στερήσεις και δυσκολίες μας χάρισαν ένα τόσο αξιόλογο και προσοδοφόρο περιουσιακό στοιχείο.

Σταύρος Ν. Λώλης

ΥΓ: Από τα ως άνω γραφόμενά μου προκύπτει ρητά και κατηγορηματικά, ότι αιτία γέννησης και αύξησης των κακώς κειμένων στην Αδελφότητα και το χωριό είναι αποκλειστικά και μόνο, η έλλειψη κριτικής και πολυφωνίας και τίποτε απολύτως παραπάνω. Ο ΙΔΙΟΣ

Στη Θεσ/κη, στις δεκαετίες του 1950 και μετά, έχουμε εγκατεστημένες τέσσερις οικογένειες αιμνήστων συγχωριανών μας: του Σωτήρη Θεμελή, του Τάσου Μάνου, του Φώτη Καπώνη και του Γρηγόρη Μηλιώνη.

Ο Σωτήρης, γιος του Γεώργιου Θεμελή και της Μαρίας (το γένος Κουμπή), ήταν ιδρυτικό μέλος της Αδελφότητας και πρωτεργάτης για την αγορά του ιδιόκτητου αρτοποιείου της Αδελφότητας στον Πειραιά, που υπήρχε και λειτουργούσε προ του 1900, αγοράστηκε από την Αδελφότητα το 1907 και έκλεισε μετά από 115 έτη λειτουργίας υπό την εκμετάλλευση της Αδελφότητας τον Ιανουάριο του 2022.

Ο Σωτ. Θεμελής γεννήθηκε στην Αετόπετρα στις 4/3/1907 και πέθανε στη Θεσ/κη στις 23/4/1993. Είχε έξι αδέρφια: τον Τάσο, την Ελένη (συζ. Ψίγκα από το Φωτεινό), τον Σταύρο, την Σοφία (συζ. σε πρώτο γάμο Βασ. Μπάτσου και σε δεύτερο Παν. Μαγιάτη), την Βασιλική (συζ. Αλεξίου από το Δεσποτικό) και τον Μιχάλη. Έφυγε από το χωριό σε ηλικία 12 ετών και ήρθε στο θείο του έμπορο Χρήστο Κουμπή. (Προς τιμή του θείου του βάφτισε τον τρίτο γιο του, Χρήστο). Ο θείος του τον έστειλε νυχτερινό Σχολαρχείο. Στα 16 του έφυγε από το θείο του και συγκατοίκησε με τον μεγαλύτερο αδερφό του τον Τάσο που ήταν εμποροϋπάλληλος υφασμάτων.

Μετά τη στρατιωτική του θητεία έπιασε δουλειά στη βιομηχανία υφασμά-

Η εν Θεσσαλονίκη Οικογένεια Σωτήρη Γεωρ. Θεμελή

των BRITANNIA. Στη διάρκεια της Κατοχής, οι Εβραίοι ιδιοκτήτες της BRITANNIA διέφυγαν στην Αργεντινή. Έτσι, ο Σωτήρης κατέφυγε στον φούρνο του γαμπρού του Ψίγκα και της αδερφής του Ελένης. Ο γαμπρός του αρρώστησε από φυματίωση κι έφυγε στο χωριό του για να αναρρώσει κι ο Σωτήρης κράτησε τον φούρνο έχοντας και τη φροντίδα των τεσσάρων παιδιών της αδερφής του.

Στη γειτονιά του φούρνου (στα Ταμπούρια του Πειραιά, γωνία Δογάνη και Αγγιάλου), γνώρισε την Μεταξία Παπαγεωργίου (1920-1974) από τη Στεμνίτσα Αρκαδίας και παντρεύτηκαν το 1942. Έκαναν τέσσερα παιδιά: τον Γιώργο (1943), τη Μαρία (1945, πέθανε ενός έτους από φυματίωση), τον Βαγγέλη (1947) και τον Χρήστο (1950). Η μεγαλύτερη αδερφή της Μεταξίας ήταν παντρεμένη με αξιωματικό του Ναυτικού καταγόμενο από την Αίγινα. Επειδή ο Βαγγέλης αρρώστησε από φυματίωση το 1948, τον έστειλαν στη θεία του στην Αίγινα για να αναρρώσει. Έτσι απέκτησε επαφή η οικογένεια με την Αίγινα κι έχει εκεί σήμερα σπίτι ο Χρήστος στον Μεσαγρό.

Μετά την Κατοχή οι ιδιοκτήτες της BRITANNIA γύρισαν από την Αργεντινή, ξανάνοιξαν την επιχείρηση με το παλιό προσωπικό και τον αείμνηστο Σωτήρη το 1957 τον έστειλαν αντιπρόσωπο Μακεδονίας – Θράκης. Έτσι έγινε η

εγκατάσταση της οικογένειας στη Θεσ/κη.

Τα παιδιά του Σωτήρη Θεμελή:

Ο Γιώργος (φαρμακοποιός) σε ηλικία 15 ετών έμεινε ανάπηρος στο αριστερό πόδι από λανθασμένη διάγνωση και πλημμελή φροντίδα. Δεν έκανε οικογένεια. Πέθανε το 2009.

Ο Βαγγέλης (υφασματέμπορος), παντρεύτηκε την Μαρίνα Τσίτρου (καταγωγή από Αλεξάνδρεια Αιγύπτου) κι απέκτησαν δυο παιδιά: τον Σωτήρη (γιατρό ΩΡΛ στο Ιατρικό Αθηνών) και την Ιωάννα (Παθολογοανατόμο στο ΥΓΕΙΑ). Πέθανε το 2022.

Ο Χρήστος (γιατρός ΩΡΛ), υπηρετούσε στο Ιπποκράτειο Θεσ/κης και ήταν καθηγητής στο Πανεπιστήμιο. Από το 1989 προσέφερε εθελοντικά τις υπηρεσίες του στην Κύπρο και το 2013 εγκαταστάθηκε εκεί, στο Γενικό Νοσοκομείο Λευκωσίας.

Από τον πρώτο του γάμο απέκτησε την Μεταξία ή Ζένια (1977), η οποία είναι παντρεμένη, χορογράφος, ηθοποιός και grand master στη γιόγκα με δικό της εργαστήριο στον Κεραμικό.

Από τον δεύτερο γάμο του (1985) με την Αφροδίτη Παντζάκη (γιατρό παθολογοανατόμο), απέκτησαν δύο παιδιά: την Ελίζα (παντρεμένη στην Ιταλία, μητέρα δύο παιδιών, σχεδιάστρια, τμηματάρχης δημιουργικού στο τμήμα δερμάτων ειδών της πασίγνωστης φίρμας

MONTBLANC) και τον Νίκο (παντρεμένος στο Λονδίνο, πατέρας ενός παιδιού, music manager στη μεγάλη εταιρία μουσικών παραγωγών DEFECTED RECORDS).

Έτσι, από την οικογένεια του Σωτήρη Θεμελή κανένας δε ζει πλέον στη Θεσ/κη.

Στις 27/7/1975, ο αιμνήστος Σωτ. Θεμελής, ανήγειρε στην είσοδο του χωριού πάνω από τη διακλάδωση προς Λάβδανη, το εκκλησάκι των Αγ. Νεκταρίου και Αγ. Παντελεήμονος στη μνήμη της συζύγου του Μεταξίας. Στη γενική συνέλευση του επόμενου έτους, μετά από πρόταση του ΔΣ της Αδελφότητας, ανακηρύχτηκαν μαζί με τον Ευάγ. Αθ. Μάνο που ανήγειρε με δαπάνες του το καμπαναριό της Αγ. Παρασκευής, Μεγάλοι Ευεργέτες του χωριού.

Το εκκλησάκι ήταν ανενεργό για πάρα πολλά χρόνια. Φέτος με ενέργειες του συγχωριανού μας Γεώρ. Π. Μηλιώνη, που ήρθε σε επαφή με τον Χρήστο ο οποίος χρηματοδότησε αφειδώς την ανακαίνιση της εκκλησίας, ακούστηκε και πάλι η καμπάνα για ένα μνημόσυνο και καφέ για όλους τους παρευρισκόμενους, στη μνήμη της οικογένειας, μετά τη λειτουργία στον Αηδημήτρη στις 28 Οκτωβρίου. Ο Χρήστος δεν μπόρεσε να έρθει από την Κύπρο, αλλά το καλοκαίρι μας υποσχέθηκε ότι θα έρθει στο πανηγύρι.

Να είμαστε καλά να θυμόμαστε τους αείμνηστους και να καμαρώνουμε για την προκοπή αυτής της οικογένειας.

ΣΤΑΘΗΣ ΠΑΠΠΑΣ

Στήλη της Πανηπειρωτικής Συνομοσπονδίας Ελλάδας

Πραγματοποιήθηκε στις 15.11.2023, η αναδιάρθρωση του Προεδρείου της Πανηπειρωτικής Συνομοσπονδίας Ελλάδας. Η αναδιάρθρωση, είχε προσυμφωνηθεί από την αρχική συγκρότηση σε σώμα. Το Προεδρείο, πλέον, έχει ως εξής:

Πρόεδρος: Μάκης Κιάμος
Α' Αντιπρόεδρος: Κώστας Ζηκόπουλος
Β' Αντιπρόεδρος: Αλέξανδρος Λαμπριδίης
Γενικός Γραμματέας: Σωτήρης Κολιούσης
Ειδικός Γραμματέας: Δονάτος Γκέλιας
Ταμίας: Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου
Αναπληρωτής Ταμίας: Ελευθερία Γκαρτζονίκα
Έφορος Τύπου: Γιάννης Βέλλης
Έφορος Δημοσίων Σχέσεων: Μαρίκα Γκόνη
Έφορος Πολιτισμού: Χρήστος Τούμπουρος
Έφορος Πνευματικού Κέντρου: Νατάσα Κοντούλη
Μέλη: Νίκος Γιαννούλης, Χριστόφορος Ευθυμίου, Νίκος Ζέκης, Μηνάς Ζέρβας, Γιάννης Νάκης, Γιώργος Μουσγάς, Μαρίνα Τζάκου, Γιώργος Τζομάκας, Αλέξανδρος Σπύρου, Ηλίας Χρηστάκος, Δημήτρης Σούκης, Κώστας Λιάγκος, Αντώνης Κοντός, Παύλος Χρήστου.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ Εφόρου

Πολιτισμού της Πανηπειρωτικής

Στις 15 Νοεμβρίου 2023 σε έκτακτη συνεδρίαση του Δ.Σ. της Πανηπειρωτικής έγινε προγραμματισμένη αναδιάρθρωση του Προεδρείου της με σκοπό την υλοποίηση της δέσμευσης της παράταξης «Ενότητα για την Ήπειρο» για αντικατάσταση των στελεχών της κατά το ήμισυ της θητείας.

Με αφορμή τη διαδικασία αυτή και σεβόμενος την απόφαση της παράταξης μου υπέβαλα γραπτώς προς το Δ.Σ. την παραίτησή μου από Έφορος Πολιτισμού, η οποία έχει ως εξής:

«Θέμα: Υποβολή – Δήλωση Παραίτησης

Με βάση τις δεσμεύσεις της παράταξής μας, και παρελθούσης της συμφωνημένης θητείας μου, οδηγούμαι στο να υποβάλω με την παρούσα, την παραίτησή μου από το αξίωμα του Εφόρου Πολιτισμού της Πανηπειρωτικής Συνομοσπονδίας Ελλάδας. Έχω δε τη βεβαιότητα ότι όποιος ή όποια παραλάβει τη σκυτάλη θα συνδράμει τη Συνομοσπονδία στο δύσκολο έργο της με κάθε τρόπο.

Εύχομαι καλή θητεία στα μέλη της παράταξής μου στις θέσεις που θα αναλάβουν και θα συνεχίσω να είμαι παρών και να παρέχω εμπράκτως βοήθεια υπό την ιδιότητα του απλού μέλους.

Με εκτίμηση
Νικόλαος Γ. Ζέκης»

Παράλληλα με την παραίτησή μου στο ΔΣ κατέθεσα και τον απολογισμό του έργου μου με την ιδιότητα του Εφόρου Πολιτισμού στη διάρκεια της θητείας μου, όπως και τον σχεδι-

ασμό - προγραμματισμό για δράσεις που θα μπορούσαν να υλοποιηθούν το επόμενο εξάμηνο.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΡΓΟΥ

• Πανηγύρι στο Πεδίον του Άρεως.

Πραγματοποιήθηκε στις 2 Οκτωβρίου 2022 με τραπεζοκαθίσματα και catering. Ηπειρώτικες κομπανίες της Αθήνας ανέπτυξαν το μουσικό ιδίωμα των περιοχών της Ηπείρου βάσει ειδικά διαμορφωμένου μουσικού προγράμματος. Με τη συμμετοχή περίπου 3000 ατόμων εξελίχθηκε γλέντι από το μεσημέρι μέχρι πολύ αργά το βράδυ.

• Πίτα του Ηπειρώτη 2023 στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας.

Η Εκδήλωση πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 22 Ιανουαρίου και ήταν αφιερωμένη στη Γυναίκα της Ηπείρου και τους ρόλους της.

Η Ηπειρώτισσα ως μάνα, νύφη, ξενιτεμένη, αγωνίστρια, αγρότισσα, πρόσφυγας μέσα από γραπτά κείμενα, από τραγούδια και χορούς από την Άρτα, τη Βόρεια Ήπειρο, τα Γιάννενα, το Ζαγόρι, τη Θεσπρωτία, την Κόνιτσα, την Πρέβεζα, το Πωγωνί και με τιμητική αναφορά στη γυναίκα της Μικράς Ασίας.

Την εκδήλωση αγκάλιασαν πάνω από 80 Ηπειρώτικοι χορευτικοί σύλλογοι από όλη την Ελλάδα.

Η Εφορία Πολιτισμού εξασφάλισε χρηματοδότηση, για να συμμετέχουν για πρώτη φορά χορευτικοί όμιλοι από τη Δερόπολη και τους Αγίους Σαράντα, οι οποίοι ξεναγήθηκαν στο Μουσείο της Ακρόπολης και στη Βουλή των Ελλήνων.

• Τοποθεσία: Αττικό Άλσος

Μουσικο-χορευτική εκδήλωση με τίτλο: «Ο Έρωτας στο Ηπειρώτικο Δημοτικό Τραγούδι», που πραγματοποιήθηκε σε συνεργασία με την Περιφέρεια Αττικής και με τη συμμετοχή Ηπειρωτικών Συλλόγων που ανταποκρίθηκαν στην πρόσκλησή μας. Η Εκδήλωση ήταν αφιερωμένη στον Έρωτα και την αγάπη με τραγούδια από διάφορες περιοχές της Ηπείρου και με προβολή σύντομων video

• Τοποθεσία: Πεδίον του Άρεως

Το Πανηγύρι πραγματοποιήθηκε την 1η Οκτωβρίου 2023 και για πρώτη φορά καταφέραμε να συμμετέχουν Ηπειρώτικες κομπανίες όχι μόνο από την Αθήνα αλλά κυρίως από την Περιφέρεια από όπου μας μετέφεραν το μουσικό ιδίωμα των ιδιαίτερων περιοχών της Ηπείρου.

Στην εκδήλωση συμμετείχαν περίπου 5000 άτομα της Ηπειρωτικής Αποδημίας. Αξιοσημείωτη ήταν η συμμετοχή της νεολαίας μας, η οποία αποτελεί την πιο σημαντική παρακαταθήκη για το μέλλον.

• Τοποθεσία: Μέγαρο Μουσικής Αθηνών

Παράσταση του Διεθνούς Κέντρου Ηπειρωτικής Μουσικής στις 2 Οκτωβρίου 2023, αφιερωμένη στην Ήπειρο με τίτλο «Αλησμόνη και Χαίρομαι». Πρόκειται για μια ιδιαίτε-

ρα σημαντική εκδήλωση για τους απόδημους Ηπειρώτες, η οποία, με θετική εισήγηση της Εφορίας Πολιτισμού, πραγματοποιήθηκε υπό την αιγίδα της Πανηπειρωτικής, χρέος της οποίας είναι η διάσωση και προβολή της Ηπειρώτικης παράδοσης.

• Η Εφορία Πολιτισμού εξασφάλισε την κατάλληλη χρηματοδότηση και έχουν ήδη ξεκινήσει οι διαδικασίες για την Ψηφιοποίηση του Αρχείου της Πανηπειρωτικής. Βασικό σκοπό αποτελεί η αποκάλυψη και η λειτουργική αξιοποίηση του Ιστορικού Αρχείου της Πανηπειρωτικής Συνομοσπονδίας Ελλάδας, του άγνωστου έως σήμερα πολύτιμου θησαυρού της ιστορίας της.

• Επιπλέον έγινε η κατάλληλη μελέτη και εξασφαλίστηκε η αναγκαία χρηματοδότηση και για τη δημιουργία ψηφιακής πλατφόρμας της Πανηπειρωτικής σε κινητά και τάμπλετ.

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ – ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων μου ως Εφόρου Πολιτισμού και με χρονικό ορίζοντα εξαμήνου και πλέον, η ατζέντα περιλάμβανε σε στάδιο σχεδιασμού μια σειρά δράσεων όπως:

• Πίτα του Ηπειρώτη 2024 με συγκεκριμένο θέμα που αφορά τα Ιστορικά Πρόσωπα

της Ηπείρου και τα αντίστοιχα τραγούδια.

• Σειρά Βιωματικών Σεμιναρίων και δρώμενων από διαφορετικές περιοχές της Ηπείρου

1) Σεμινάριο και δρώμενα Βλάχων Μετσόβου

2) Σεμινάριο και δρώμενα Δελβινακίου

3) Σεμινάριο και δρώμενα Δερβιτσάνης

4) Σεμινάριο και δρώμενα Συρράκου

5) Σεμινάριο και δρώμενα Βωβούσας

• Σεμινάρια σε συνεργασία με το Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης με αντικείμενα:

1) το παραδοσιακό ένδυμα

2) το φως και ο ήχος των παραστάσεων

• Εκδήλωση της ΠΣΕ στην Τεχνόπολη και «Καγκελάρι» σε κεντρικό σημείο της Αθήνας με τη συμμετοχή της Ηπειρωτικής Αποδημίας

• Εκδήλωση αφιερωμένη στους Ηπειρώτες της Πόλης

Αξίζει επίσης να αναφερθεί ότι ως Έφορος Πολιτισμού παρευρέθηκα σε πλήθος εκδηλώσεων των οργανώσεων της αποδημίας μας αλλά και σε πλήθος εκδηλώσεων στην ιδιαίτερη πατρίδα μας την Ήπειρο εκπροσωπώντας την Π.Σ.Ε.

Τέλος, θέλω να ευχαριστήσω όλους όσους συμμετείχαν ενεργά στην Πολιτιστική Επιτροπή, όσους εισέφεραν ιδέες και όσους πραγματικά βοήθησαν στην υλοποίησή τους (είτε διετελέσαν μέλη της Επιτροπής είτε όχι).

Εύχομαι καλή και δημιουργική θητεία στο ανασυσταθέν Δ.Σ.

Νικόλαος Γ. Ζέκης

Η ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΑΕΤΟΠΕΤΡΑΣ ΕΙΝΑΙ ΓΙΟΡΤΗ

Την Κυριακή 10 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε στο ΓΝΑ Ιπποκράτειο, Εθελοντική Αιμοδοσία της Αδελφότητάς μας.

Ευχαριστούμε πολύ τα σταθερά και πάντα παρόντα μέλη της Αιμοδοσίας μας. Ιδιαίτερα όμως οφείλουμε να ευχαριστήσουμε την υπεύθυνη αιμοδοσίας Ευαγγελία (Λίλιαν) Τσαμπούρη, τον φίλο του χωριού μας, δικηγόρο κ. Ευστάθιο Μίντζια, και τους δυο φίλους και συμφοιτητές του αγαπημένου μας Παναγιώτη Κουτσουδάκη, που έγιναν αιμοδότες για πρώτη φορά.

Ας γίνουν όλοι αυτοί παράδειγμα για όλους μας, ας παρακινήθουμε περισσότεροι Αετοπετρίτες κι ας κινητοποιήσουμε φίλους και γνωστούς μας. Αν θέλουμε, μπορούμε!

Οι 62 άνθρωποι που ως τώρα έχουν ζητήσει από εμάς αίμα θα σας βεβαιώσουν για την αξία αυτής της προσπάθειας.

Καλές γιορτές σε όλους, με υγεία!

Αυτοδιοικητικές Εκλογές 2023

Μετά τις Αυτοδιοικητικές εκλογές της 8^{ης} Οκτ 2023, νέος Πρόεδρος της Αετόπετρας εκλέχθηκε ο Δημήτρης Π. Μπάτσος, Δήμαρχος Ζίτσας επανεξελέγη ο Μιχάλης Πλιάκος και Περιφερειάρχης Ηπείρου επανεξελέγη ο Αλέξανδρος Καχριμάνης. Το Δ.Σ. της Αδελφότητάς μας εύχεται ολόψυχα καλή θητεία στο δύσκολο και αναγκαίο έργο τους και δεσμεύεται σε αगाστή συνεργασία προς όφελος του τόπου μας.

ΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΑΕΤΟΠΕΤΡΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ

Αγαπητές συγχωριανές, αγαπητοί συγχωριανοί, Θέλω να σας ευχαριστήσω από καρδιάς για την τιμή που μου κάνατε, να εκλεγώ Πρόεδρος στην Τοπική Κοινότητα του χωριού μας. Δεν σας κρύβω ότι με πλημμυρίζουν συναισθήματα συγκίνησης και ευτυχίας, αλλά προπαντός αίσθημα ευθύνης. Με άξονα τη συνεργασία όλων μας, συγχωριανών και θεσμών που μας εκπροσωπούν, θα πορευτώ στα καθήκοντά μου με στόχο να διορθώσουμε ό,τι μπορούμε και να βάλουμε τις βάσεις για αυτά που θέλουμε. Κανείς δεν περισεύει και όλοι μαζί μπορούμε να πετύχουμε πολλά. Σας διαβεβαιώ ότι θα εργαστώ με αφοσίωση και σθένος για τον σκοπό αυτό. Και πάλι ένα μεγάλο ευχαριστώ για την εμπιστοσύνη.

Με εκτίμηση,
Δημήτρης Π. Μπάτσος

Δήλωση του Δημάρχου Ζίτσας Μιχάλη Πλιάκου για την επανεκλογή του

Σας ευχαριστώ όλους από τα βάθη της καρδιάς μου. Όλους εσάς, που μας τιμήσατε με την ψήφο σας δίνοντας τη νίκη στην παράταξή μας. Στην παράταξη της δημιουργίας, της προόδου και της ανάπτυξης.

Ευχαριστώ όμως και όλους όσοι είχατε μια άλλη επιλογή. Αυτή η νίκη ανήκει σε όλους εσάς που υπερασπιστήκατε το δικαίωμά σας να καθορίζετε οι ίδιοι το μέλλον σας καθώς και το μέλλον του τόπου μας, με αξιοπρέπεια και περηφάνια.

Το εκλογικό αποτέλεσμα μας δικαιώνει, μας κάνει υπερήφανους και ταυτόχρονα μας δημιουργεί επιπλέον ευθύνες καθώς έχουμε βάλει ήδη τον πήχη ψηλά.

Σας εγγυώμαι πως και σε αυτή τη θητεία θα παραμείνω ο Δήμαρχος όλων των πολιτών.

Δηλώνω δε, ότι θα είμαι ο εγγυητής της

απρόσκοπτης λειτουργίας του Δήμου καθώς και της αναπτυξιακής του πορείας.

Βάζοντας πάνω από όλα τους δημότες και το καλό του τόπου, χωρίς να χάσουμε ούτε μία μέρα, καλούμε όλες οι υγιείς δυνάμεις του Δήμου μας, να συστρατευτούν σ' αυτή μας την προσπάθεια. Δεν περισεύει κανείς.

Ζητάμε από τους νέους μας να συμπορευτούν μαζί μας. Γαλουχημένοι από τις αρχές και τις αξίες μας να αποτελέσουν τα στελέχη της επόμενης μέρας διασφαλίζοντας έτσι το ευοίωνα μέλλον του τόπου μας.

Στα επόμενα πέντε χρόνια ο Δήμος Ζίτσας θα ολοκληρώσει σημαντικά έργα. Θα έχει όλα όσα του αξίζουν. Τα καλύτερα είναι μπροστά μας. Όλοι μαζί συνεχίζουμε.

Ο νέος Τοπικός Πρόεδρος της Αετόπετρας Δημήτριος Π. Μπάτσος

Χριστουγεννιάτικο τραπέζι στην Αετόπετρα

Η Αδελφότητά μας θα παραθέσει στον ξενώνα Χριστουγεννιάτικο μεσημεριανό γεύμα στους μόνιμους κατοίκους της Αετόπετρας και σε όσους Αετοπετρίτες επισκεφτούν το χωριό μας τα Χριστούγεννα.

Επιπλέον το Δ.Σ. προσφέρει σε κάθε αετοπετρίτικο σπίτι κουραμπιέδες και μελομακάρονα.

Ημερολόγιο 2024 (Αφιερωμένο στα τραγούδια των Αετοπετρίτων)

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Στην Ήπειρο τραγουδάμε. Πολύ και συχνά.

Γεννημένοι ή καμωμένοι σ' έναν τόπο – κατά τα λόγια άλλων – άγριο, άγονο και φτωχό, τραγουδάμε πολύ και συχνά, σα να θέλουμε να ξυπνήσουμε τα βουνά μας, να τραντάξουμε τη γη μας, να φουσκώσουμε τα νερά μας· και να αντηχήσουμε παντού όλα όσα φυτρώνουν και ανθίζουν γύρω μας, όσα τρέφουν και χορταίνουν το σώμα και την καρδιά, όσα γαληνεύουν και κρατάνε ακμαίο το πνεύμα. Όλα όσα μας έμαθαν να δαμάζουμε τα ορμητικά νερά και τα ξεροχώματα, να κατακτούμε τις κατακόρυφες πλαγιές και τις χιονισμένες κορφές, να ανασταίνουμε ανθρώπους από το τίποτα και με τα ελάχιστα, εις τους αιώνες των αιώνων.

Μ' ένα τραγούδι ξορκίζουμε την αρρώστια και τον θάνατο, ξαλαφρώνουμε την ξενιτιά. Μ' ένα τραγούδι ανοίγουμε τα σώψυχά μας για όσα φοβόμαστε ή υπομένουμε· για όσα δε μπορεί να αντέξει ο κόσμος γύρω μας με σκέτα λόγια, αλλά τα γιγαντώνει και τα κάνει αθάνατα, όταν έχουν μελωδία και ρυθμό. Μ' ένα τραγούδι υμνούμε τη φύση, γιορτάζουμε, συγκινούμαστε. Μ' ένα τραγούδι βροντοφωνάζουμε την αγάπη.

Και ο μικρός μας τόπος μέσα στην απέραντη Ήπειρο, τα αγαπάει πολύ τα παραδοσιακά μας τραγούδια. Αλλά τα ταξιδεύει αυτούσια μέσα στον χρόνο, αλλά τα εμπλουτίζει με στιγμές και ονόματα από τη δική του ύπαρξη, όλα όσα ξέρει και ρίζωσαν στα χώματά του τα μεταδίδει απλόχερα από γενιά σε γενιά – και μερικά τα έχει γεννήσει δικά του και έδεσαν τους ανθρώπους περισσότερο και πέρα από την κοινή κληρονομιά.

Τραγούδια που ακούστηκαν προετοιμασμένα και πεντακάθαρα σε πανηγύρια, τραγούδια που γράφτηκαν βιαστικά πάνω σε παλιές κασέτες κατά τη διάρκεια αυθόρμητων, βραδινών γλεντιών, τραγούδια που κρατήθηκαν στη μνήμη ενθουσιασμένων νεότερων από τα δειλά χείλη γηραιότερων.

Στην Κοσόλιανη τραγουδούσαμε. Στην Αετόπετρα τραγουδάμε. Πολύ και συχνά. Πάντα.

Ευχαριστούμε:

Την Δώρα Τριανταφύλλου για τις ηχογραφήσεις
Την Αναστασία Γάρδα για το εισαγωγικό κείμενο
Τους Νίκο Ζέκη, Δημήτρη Μπάτσο, Λίλιαν Τσαμπούρη για τις φωτογραφίες

